

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 429 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
5. mart 2010.

NIKAD VIŠE U MUN

★ DOK HOLIDEJ ★

429

Frenk Larami

NIKAD VIŠE U MUN

MARKETPRINI

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 429

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

BOOTHILL IS ANYWHERE

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. II 2010.

Tržište: 5. III 2010.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – BOOTHILL IS ANYWHERE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Stojeći ispod drveta sa ogromnom krošnjom kroz koju je tu u tamo obilno lila ujednačena kiša, Dok Holidej je posmatrao kako rečica raste. Centimetar po centimetar, nivo vode se dizao uz obalu skidajući sloj po sloj muljevite zemlje zbog čega su se s vremena na vreme čitavi blokovi potkopanog tla uz pljusak rušili u pobešnelu bujicu. Kroz granje je zavijao hladan vetar noseći mlazeve kiše i neprijatnu mokru hladnoću.

Holidej je zažmirio pokušavajući pogledom da dopre kroz neprozirnu koprenu kiše. Svuda, dokle god mu je pogled dopirao, bilo je tamnosivo, mokro i maglovito.

I tako već danima, zaključio je sa uzdahom pomišlivši na to kako stanovnici grada i oblasti Pinto Krik proslavljaju dolazak kiše posle teške dvogodišnje suše. Ali, moglo se slobodno reći da ovo u pitanju nije bila kiša već pravi pravcati potop koji je pretio da poplavi celu oblast, konstatovao je nezadovoljno.

Posle izvesnog vremena Holidej je postao svestan da ga Mig gura njuškom; po inerciji se osmehnuo i nežno ga potapšao po čelu.

– Ne brini, mali moj, napred mora biti neki krov i za našu glavu – pro-

mrmljao je s toplinom. Iako je bio potpuno mokr, konj je zadovoljno zarzao. Obrisavši sedlo maramicom, Dok je uzjahao, zategao uzde i krenuo u oluju.

Posle izvesnog vremena izbio je na jedno zaravnjeno uzvišenje odakle je spazio slabo, plavičasto svetlo koje je žmirkalo kao da mu namiguje. To je neka kuća, pomislio i pojačao tempo.

Trebalo mu je još oko dvadesetak minuta da bi prešao preko brisanog terena, neprekidno tučen krupnim kapima kiše i naletima ledenog vetra koji je prodirao kroz vlažan ogrtač i ledio mu kožu. Ovako neprijatno vreme nije doživeo već godinama pomislio je. Čak i ispod kožnih rukavica ruke su mu zeble kao usred zime. No, bez zaustavljanja je nastavio dalje ne ispuštajući iz vida žmirkavo svetlo koje mu je bilo cilj. I kada je konačno stigao i zaustavio se u blatnjavom dvorištu, prsti su mu bili ukočeni kao osušeni prutovi.

Nedaleko od kuće spazio je nisku štalu od dasaka i pečene cigle u kojoj se već nalazilo šestoro konja zbijenih u gomilu. U polumraku je rasedlao ždrepcu i odmah zatim, Mig se uvukao među ostale životinje tražeći spas u toploti njihovih tela. Zadovoljno je klimnuo glavom ugledavši seno

na suvom podu što je značilo da ne treba da misli na hranu. Mig će se već snaći, zaključio je, okrenuo se i izašao napolje.

Stigavši do ugla za trenutak je zastao i dohvatio grubo izdeljanu dršku drvenog zasuna na vratima. Odlučnim pokretom ju je podigao, a snažan udar vetra otvorio je jedno krilo vrata koja su poletela na Doka. Ipak, uspeo je da sačuva ravnotežu i nekako se ispravi.

– Do đavola, zatvaraj to! – začuo se iznutra promukao, ljutit glas sličan lavežu psa.

Ne obraćajući pažnju na gundanje, Dok je mirno zatvorio vrata i lagano se okrenuo prišavši korak bliže okrugloj peći pored koje su sedela dva neobrijana čoveka i neprijateljski ga odmeravala.

– Vi, izgleda, nikada niste imali vrata na kući, mister – dobaci mršavko zlobnog izraza lica i stisnutih usana. Njegov šešir bio je nehajno zabačen na potiljak, a neuredna, čupava crna kosa padala mu je preko gustih, nakoštrešenih obrva.

I njegov partner, nešto viši rastom i snažnije građen, bio je namršten, bolje reći otvoreno neprijateljski raspoložen prema došljaku. No, Holidej na tako nešto nije obraćao pažnju. Lagano se okrenuo i polako osmotrio ostale prisutne.

S druge strane, i njega samog je pažljivo odmeravao barmen naslonjen na šank od grubo izglačanih dasaka stavljenih na dva bureta. Ono što je uočio svakako ga je zadovoljilo jer

je posle nekoliko sekundi klimanjem glave učtivo pozdravio gosta, a zatim mu se ljubazno obratio – Ne obraćajte pažnju na njih, došljače. Pre dva dana su potrošili poslednji dolar i od tada zazjavaju i ljute se na sve i svakoga. Ne treba gubiti živce i vreme sa njima, kažem vam, mister. Zato najbolje dođite ovamo i gucnite čašu dobrog viskija.

Dok se jedva primetno osmehnuo i prišao. Kišni ogrtač je prebacio preko šanka, skinuo šešir i prstima zagladio gustu crnu kosu koja mu je pokrivala vrhove ušiju. Nemarnim pokretom raskopčao je sako od kariranog štofa otkrivši svileni prsluk golubijesive boje i krajičak futrole od crnog boksa.

Tek tada se barmen otvoreno osmehnuo zaključivši da se ispod gospodskog odela varovatno nalazi i dobro napunjen novčanik. No, Holidej nije obraćao pažnju na njega niti ostale ljude u odaji: prvo je svojom, začuđujuće čistom maramicom temeljno obrisao lice, a zatim i vlažne, ukočene ruke. Tek kada je završio sa uređivanjem odela, zamišljeno je pogledao dvojicu na drugom kraju šanka.

Jedan je bio omalen, lica izbrazdanog dubokim borama, s navikom da s vremena na vreme stiska bezuba usta tankih, bledih usana. I on je sa zanimanjem osmotrio Holideja i pozdravio ga laganim pokretom glave.

Drugi je bio visok, odeven u crno, širokih ramena, oštih crta lica i hladnih bezizražajnih očiju. Nosio je dve futrole za revolvere na bedrima i ni-

jednim pokretom tela ili izrazom lica nije pokazao da novom gostu želi dobrodošlicu.

Barmen je doneo čašu i jednu polupraznu flašu viskija.

– Pretpostavljam da ćete se i vi, poput ostalih, zadržati ovde izvesno vreme, mister. Zato mislim da bi trebalo da se upoznamo – rekao je. – Ja sam Tim Šej.

Dok pogleda flašu.

– Nemate brendi?

Čovek je kratko klimnuo glavom i ispod šanka izvukao jednu flašu bez etikete.

Tek kada je nasuo sebi piće, Dok odvrati – Ja sam Hol, Džon Hol.

Mahinalno je izgovorio samo prvi deo svog prezimena, pomislivši da će biti bolje ukoliko ovde boravi inkognito. Pokrajina Pinto Krik nije bila daleko od oblasti u kojima se ranije kretao i nije želeo da njegov ugled postane meta izazova.

– Odakle dolazite? – zapitao je Šej.

– Odozgo, iz oblasti Plejt River. Uzgred sam svratio u Kenon Krik i Glori Krik.

Šej začuđeno podiže obrve.

– Do vraga, čudim se kako se niste utopili, Hole? Poslednje novosti koje smo čuli govore su o tome da sve reke rastu, da su mostovi odneti i da je prelaz preko onih koji još postoje vrlo opasan.

– Putovanje je bilo tako dobro kao što je i ovaj brendi – odvrati Dok namršteno.

Šej se zacerekao.

– U svakom slučaju greje, zar ne mister? U to smem da se kladim. Doduše, prodavac mi je garantovao da se njime može čistiti mesing, štaviti koža ili da ga možemo koristiti umesto petroleja. Kao što vidite, tako univerzalno piće može se upotrebljavati na razne načine.

Holidej je odmahnuo glavom i ponovo napunio čašu. Zatim je izvadio novac iz džepa i ravnodušno dobacio – Dok ne dođem do nekog drugog otrova moraću da se zadovoljim i ovim, krčmaru.

Šej je klimnuo glavom i ubacio novac u jednu staru korpicu postavljenu na zidni ispust iza šanka. Tik pored nje ležao je pištolj teškog kalibra, a naslonjena na zid ispod njega nalazila se prastara puška sumnjivog kvaliteta.

Okrećući se prema njemu, Šej zadržao pogled na onoj dvojici koji su stajali uz drugi kraj šanka.

– Gospodo, ovo je mister Džon Hol. Došao je iz oblasti River Plejt preko Kenon Krika, što, po mom mišljenju, dokazuje da u pitanju nije neki bezvredan kicoš kako možda izgleda, već da je u pitanju istrajan čova koji uživa zaštitu svevišnjeg. Hole, onaj stari prerijski kurjak koga jedva vidite od zalizaka je Džas Mak Harg za koga se priča da čitav već čitav vek krstari ovom oblašću. Onaj drugi je... ovaj...

Visoki čovek u crnom odelu je hladno odmerio Šeja ne rekavši ništa.

Dok je klimnuo glavom Mak Hargu koji je požudno buljio u bocu na šanku. Shvativši o čemu se radi, on ljuba-

zno dobaci – Pridružite mi se u picu ako želite, Harg.

Starac se osmehnu.

– Ne vidim zašto ne bih. Hole. Na ovom kraju šanka mi je već postalo dosadno – odvratio je i odsečnim korakom krenuo prema ovom kraju šanka.

Šej je jedva primetno klimnuo glavom i sa police skinuo još dve čaše. Jaka kiša je i dalje dobovala po krovu i prozorima i zbog toga je toplota u prostoriji Holideju još više prijala.

Mak Harg je podigao čašu i nazdravljajući rekao – Ovde sam zakopan već četrdeset sati dok su, po Šejovoj priči, ona dvojica pored peći ovde već četiri dana. Hm... starac i njegaova unuka su tu celih pet dana, a onaj tamo... – pomerio je glavu u stranu da bi bolje video nekoga ko je spavao na stolu u uglu –... za njega nije ni važno. A kako mi se čini, ovaj dan nije poslednji koji provodimo zajedno.

U međuvremenu, iskusni Holidej je primetio da ga visoki čovek u crnom posmatra sa neodobravanjem. Naviknut na takvu vrstu „dočeka”, mirno je izdržao njegov pogled, spreman da odgovori na svaki eventualni izazov.

No, ništa se nije dogodilo. Umesto toga, iz pravca peći začuo se nečiji glas – Hej, Hole, častiš li pićem i sve ostale?

Tim Šej se namrštio.

– Ne dozvoljavam da neko gnjavi moje dobre goste, Lادلou. Ti i Iverson ste ispunili svoju meru pića i psovanja i niko vam nije kriv što ste ostali bez novca. To vam ne daje pravo da

dosadujete drugima i tražite da vas čašćavaju.

Dok je čuo kako je neko od ove dvojice opsovao, a odmah zatim začuo se neprijatan zvuk škripanja stolice. Okrenuo se i ugledao onog snažnijeg kako ustaje, lica izobličienog od besa. Odmah zatim, pridružio mu se pajtaš, i sam kezeći se i nešto nerazumljivo mrmljajući. Obojica su se lagano uputila ka šanku na šta je Tim Šej pohitao ka korpi i žustro dočepao pušku.

Međutim, Holidej je pokušao da smiri situaciju.

– Dajte im po jedno piće na moj račun, Šeje – dobacio je hladnokrvno.

Čovek za šankom se namrštio.

– Oni mi neprekidno zadaju glavobolju, mister Hole i nema smisla nagrađivati ih za takvu drskost. Kažem vam...

– Lepo ti je rečeno da možemo popiti na njegov račun, Šeje! – dreknu onaj krupniji. – Prema tome, zaveži gubicu ili ću ti je ja zavezati! – dodao je i ljutitim pokretom zgrabio flašu sa šanka.

Ali, pre nego što je uspeo bilo šta da uradi, Holidej ga je stagao šakom oko zglavka.

– Samo po jedno piće – kazao je hladno.

Šej je kratko odahnuo, spustio pušku pored zida i gurnuo dve čaše niz šank. Dok je ćutke uzeo flašu iz ruku onog visokog i napunio čaše viskijem.

– Zahvaljujem – kazao je čovek podmešljivo.

Holidej ga je ravnodušno odmerio, a Šej se požurio da objasni.

– Taj nezahvalni pajac je Ladlou – dobacio je pakosno. – Onaj drugi nevaljalac je Iverson.

Ladlou je u jednom gutljaju ispio viski, mračno odmerio Holideja, a onda se vratio na svoje mesto pored peći. Za razliku od njega, Iverson je poneo čašu sa sobom.

Onda je iz drugog ugla odjeknuo nečiji rezak glas – Tako dakle, samo sam ja isključen iz kruga počašćenih! Znači li to da me uvaženi mister Holidej potcenjuje?

Dok se okrenuo prema mestu odakle je glas dopirao. Mladić koji je do maločas spavao na stolu sedeo je zavaljen u stolici i žmirkajući posmatrao Džordžijanca. Koliko se pri slaboj svetlosti moglo nazreti, u pitanju je bio mladić star nekih dvadeset i pet godina, plavih očiju, svetle kose i bledeg, bolesno podnadulog lica. Ruke je držao zadene za pojas i ljuljao se na stolici.

Šej ze začuđeno izbeći.

– Mister... kako si rekao? Misliš li na našeg uvaženog gosta, mister Hola? Već sam rekao onoj dvojici da ne dozvoljavam...

– Mislim na Holideja koga vidim da stoji pored šanka. Ne znam kakvog Hola pominješ, ali znam koga vidim – dodao je plavokosi i ustao. – Mister Holidej, znači, smatra da ja nisam njegovo društvo?

No, mladićeva primedba nije omela Holideja koji je podigao čašu i nazdravio Mak Hargu. Starac mu je ljubazno otpozdravio mada se u njegovim do-

broćudnim očima mogao nazreti izraz strepnje.

Ali, plavokosi momak nije mislio da odustane.

– Izgleda da nisam dostojan odgovora? Mister Holideju je ispod časti da razgovara sa mnom?

– Nisam smatrao da mi je postavljeno pitanje na koje treba odgovoriti – odvratio je Dok mirno dok ga je Šej zaprepašćeno posmatrao.

– Zar vi... – promućao je. – Šta, šta ovaj čovek priča? Zar vi niste Džon Hol nego... Holidej?

Dok ga ravnodušno odmeri.

– Tačno je da se zovem Holidej, ali to nije bitno. Ime je sporedno...

– Ne, mister Holideje, nije tako. Za mene je vrlo važno da li me je, recimo, uvredila neka hulja do čijeg mišljenja mi nije stalo ili je, pak, u pitanju neki tako poznat čovek kao vi.

Dok se uz jedva primetan uzdah okrenuo prema mladom čoveku. Za sada još nije bio načisto s tim šta ovaj nezadovoljnik namerava mada mu je mladićevo držanje strahovito ličilo na mnoge, već doživljene situacije u prošlosti. Koliko je samo puta stajao oči u oči sa mladim, nadobudnim revolverašima željnim slave, svestan šta sledi, ali ne mogavši da se odupre toku sudbine!

Nije želeo da koplikuje stvar pa je upitao što je mirnije mogao – Uvredio sam vas? Ne znam kako...

– Častili ste pićem sve izuzev mene.

– Nisam baš sve.

– Svejedno, ipak mislim da ste me uvredili. Hm... kako je slavni Dok Holidej jedan od ljudi koje cenim, moraću to da popravim.

– Kako to mislite? – upita Dok odmevši ga ispod oka.

– Pa eto, popijte sa mnom piće, mister. Ja častim. Zadovoljstvo će mi biti da se kucnem sa slavnim Dokom Holidejem.

– Meni ne – odvrati Džordžijanac reško. – Ja se kucam samo sa prijateljima – dodao je pošto je znao kuda vodi razgovor i već osetio hladnoću koja mu se skupljala u grudima.

– Tako dakle – progundao je plavokosi dok se njegovo podbulo lice izobličilo od mržnje. – Vi smatrate da sam ja nedostojna hulja? – dobacio je prkosno, povukao se korak – dva unazad i raširio noge.

– Nisam to rekao – kazao je Dok tiho.

– Ali ste mi svojim postupkom to pokazali. Dakle, radi se o uvredi koja se može sprati samo na jedan način.

Holidej je spustio čašu na sto i delimično se okrenuo prema svom budućem protivniku. Iz iskustva je znao da iz ove situacije nema izlaza i da će morati da potegne. To mu je nalagao surovi zakon opstanka na Zapadu koji ga je često gurao da se ponaša mimo svojih želja i htenja. Uvek kada se radilo o „biti ili ne biti”, morao se osloniti isključivo na svoj instinkt, na nagon za samoodržanjem koji mu je u kritičnim trenucima omogućavao izvanrednu moć zapažanja kao i fantastičnu

brzinu potezanja revolvera. Znao je da je sada bio jedan od tih trenutaka i čekao...

– Potegni! – zarežao je mladić besno.

Dok je ćutao pitajući se koliko da rizikuje. Da li da ga ubije ili samo rani nametljivca? Hitac u ruku nije oduzimao život, ali je tu postojala mogućnost da promaši. U obračunu dvojice ljudi kazna za promašaj ili pogrešnu procenu značila je sigurnu smrt. I kako da se postavi? Da li sme igrati na žici iznad plamenog ponora?

Mladi čovek naspram njega postajao je sve nestrpljiviji.

– Potegni, pseto! – povikao je ljutito, stavivši ruku iznad drške revolvera. Šej se bez reči uklonio u stranu, a isto su uradili Lادلou i Iverson. Mak Harg je ostao na svom mestu još uvek držeći čašu u ruci.

Holidej je mirno stajao i gledao čekajući da se u mladićevom oku pojavi ona „izdajnička” iskra koja označava početak akcije. Istoga trena ruka nadmenog mladića poletela je prema dršci revolvera i oružje je izletelo iz futrole. Cev izazivačevog kolta već se dizala prema protivnikovim grudima kada je Dok munjevito pružio ruku naniže i kratko trgnuo ramenom. Pokretom skoro neuhvatljivim za oko izvukao je kolt sa drškom od slonovače i palcem zategao obarač. Ruka, sevnulo mu je kroz glavu, i već sledećeg trenutka pucanj se prolomio kroz tišinu prostoriје.

Plavokosi mladić je jauknuo i zavrteo se u krug, a onda posrnuo i pao stežući jednu ruku drugom. Revolver mu je zvečeci pao na pod nadohvat ranjene ruke.

Dok je zadovoljno odahnuo. Ovoga puta imao je sreće i nije usmrtio tog nepoznatog mladog čoveka. Istina, ranio ga je u ruku i za neko vreme onesposobio, ali to je bilo mnogo bolje nego da ga je ustrelio što bi učinio svaki čovek na njegovom mestu. Lagano je prišao ranjeniku koji je još uvek ležao na podu, nogom odgurnuo revolver sve do zida, a onda se laganim korakom vratio na „svoje mesto” pored šanka.

– Potezanje revolvera se obično ne završava povredom ruke, mladiću. Bilo bi dobro da ubuduće previše ne iskušavate sreću pošto se može desiti da vas izneveri – dodao je i uzevši piće, dao do znanja da incident smatra završenim.

U salunu je popustila napetost i ljudi su počeli da žagore.

Ali tek što je uzeo jedan gutljaj, krajičkom oka je na desnoj strani primetio neki pokret posle koga je usledio gromoglasan pucanj. Eho revolverskog hica zaglušio je podmukli jauk nalik na stenjanje. Okrenuvši se, Dok je ugledao visokog čoveka u crnom sa revolverom koji se još dimio u ruci i mladog nametljivca zgrčenog na podu u uglu prostorije. I u njegovoj levoj ruci metalno je svetlucao teški kolt.

– Nitkov je hteo da vas ubije s leđa, mister – dobacio je čovek u crnom.

U mukloj tišini Dok je lagano prišao čoveku koji je ležao u suprotnom uglu. Odjek njegovih koraka sablasno je odjekivao u kišnoj noći. Vrhom cipele okrenuo je telo na leđa i susreo sa staklastim pogledom dva nepomična oka.

– Mrtav je – kazao je kratko pogledavši čoveka u crnom.

– Ne volim ubice koje pucaju s leđa – odvratiti ovaj ravnodušno.

– Hvala vam – dobaci Dok klimnuvši glavom. Zamišljen, sklonio se u stranu, po ko zna koji put razmišljajući o ljudskoj prirodi.

Za to vreme, Šej je hitro prišao ubijenom koji je ležao u polumraku, uhvatio ga za noge i bez reči izvukao u kišnu noć. Brzo se vratio i za tren se namrštio jer je vazduh u prostoriji bio zasićen vlagom i isparenjima. Osmotrio je ispod oka svog čuvenog gosta koji je sedeo zavaljen u stolicu i delimično naslonjen na zid. Duboko namaknut crni „kalifornija” šešir skrivao mu je lice. Ipak, kada bi se čovek bolje zagledao primetio bi kako ga iz senke oboda posmatraju sivoplave hladne oči u kojima se moglo primetiti neko unutrašnje nezadovoljstvo.

I zaista, Dok je nije bio zadovoljan, bez obzira što je za dlaku izbegao smrt. Opet je njegova pojava izazvala jednog mladog čoveka koji je inicirao sukob i na kraju stradao. A ko zna kako će biti sa Iversonom i njegovim pajtašem, zaključio je mračno. Ispod oka je primetio poglede koje su izmenjala ova

dvojica, zaključivši da im ništa pametno nije na umu.

U jednom trenutku čovek u crnom je uzeo flašu sa šanka i sa čašom u drugoj ruci krenuo prema Holidejevom stolu.

– Hteo bih da razgovaramo, mister. Vrlo je važno. Dozvoljavate?

Dok je ćutke klimnuo glavom i rukom pokazao na stolicu preko puta. Čovek u crnom je ćutke klimnuo glavom, seo i nasuo sebi viski. Njegove tamne oči posmatrale su Holideja sa izrazitom radoznalošću.

– Poslužite se – rekao je gurnuvši flašu prema Džordžijancu.

U to momentu jedna vrata su se otvorila i iz stražnje sobe u prostoriju je ušla lepa mlada žena praćena starcem opuštenih ramena, ali simpatičnog lica i živahnih očiju. Devojka se nespokojno osvrkala oko sebe kao da se pita šta se desilo.

– Kako se osećate, Mis Kentrel? – upita Tim Šej ljubazno. – Možda bi vaš dedica želeo nešto da popije?

– Ne, ne hvala, nismo to hteli. Nego... maločas mi se učinilo da sam čula pucnje? – upitala je devojka zabrinuto.

– Da... tako nešto, mis. U stvari, došlo je dao malog nesporazuma koji je brzo rešen. Ne brinite.

Devojka je kratko uzdahnula dok joj je pogled lutao prostorijom. Ugleđavši Lادلoua i Iversona i nehotice se lecnula, ali je Doka odmerila sa zanimanjem. Naravno, on joj je učtivo klimnuo glavom što ju je u prvi mah

iznenadilo, ali mu je ipak odvratila... poluosmehom.

Odmah zatim Holdej je pogledao prema dvojici pajtaša pored peći i resko dobacio – Ehej, vas dvojica biste mogli da se pomerite odatle, momci. Možda bi još neko želeo da se zagreje.

Za trenutak je ponovo zavladala tišina.

Mlada žena je bojažljivo odmahнула glavom, a Lادلou je počelo nezadovoljno da gundā. Ništa ne govoreći, Dok je ustao i spustio ruke na opasač revolvera. Po prvi put te večeri na njegovom licu ukazao se izraz jasne, očigledne ljutnje.

I Lادلou se namrštio i krenuo rukom ka opasaču. No, Iverson ga je munuo laktom u rebra i očima mu pokazao da ustane i udalji se od peći.

– Izvolite, mis. Sedite, molim vas. Niko vas neće uznemiravati.

– Hvala vam – rekao je. – Moj deda nije dobrog zdravlja...

Devojka je uhvatila starog ispod ruke i lagano ga dovela do peći. Tmurnog izraza lica, Lادلou i Iverson su prišli šanku gde je stajao Mak Harg. Videvši kako se približavaju, stari kauboj je zgrabio bocu viskija i hitro se premestio na drugi kraj.

– Mak Harg, bilo bi bolje da dođete ovamo za sto – dobacio mu je Dok.

Stari je jedva dočekao razlog da se udalji.

– Moram priznati da ste postupili odlično, mister – rekao je pošto je seo za sto i sipao piće. – Odlično ste utukli rogove onim kukavicama.

U razgovor se umešao i Perent, visoki revolveraš u crnom.

– Kako sam čuo, a nemam razloga da budem sumnjičav, vi ste upravo prešli put od Glori Krika dovde...? Hm, da bi neko po ovom vremenu prešao toliki put mora da ima dobrog konja.

Dok se jedva primetno osmehnu.

– Moj Mig je jedna od najboljih životinja koje je čovek ikada pojahao – dobio je bez dvoumljenja.

Perent se okrenuo i zamišljeno pogledao kroz prozor.

– Ja moram da odem odavde, Holideje, i to što pre. Mak Harg mi je rekao da nema mogućnosti za putovanje s obzirom da s reke nabujale i da nose sve pred sobom. Ali, ja ipak računam da bi uz pomoć nekog pouzdanog čoveka mogao da pređem preko. Mislim da bi na nekom zgodnom mestu mogao da prebacim konopac do druge obale i da se izvučem preko. Jeste li tako nešto već pokušavali?

Dok ozbiljno odmeri sagovornika.

– Zašto toliko rizikujete, mister? Zbog čega ne sačekate da se vreme smiri i sve se prolepša?

Perent odmahnu glavom, a oči mu poprimiše nekako hladan i tuđ izraz.

– Nemam vremena i moram da krenem rano ujutro. Do Muna imam četrdeset milja, a tamo moram stići sutra popodne. Jer... sutra uveče će mi obesiti brata.

Mak Harg je umalo ispustio čašu, Holidej je podigao obrve i zavalio se u stolicu, a na devojčinom licu jasno se moglo videti zaprepašćenje. Starac

pored nje samo je podigao glavu i pustio da mu ruke klону u krilo.

– A zbog čega će ga obesiti? – upita Dok mirno.

– To je moja i njegova stvar – odvrati Perent – nervozno. – Za druge to nema značaja. Upočetku sam pomišljao da platim ovoj dvojici hulja da mi pomognu, ali sam se predomisio pošto su, kako mi se čini, suviše nepouzdati. Što se tiče Maka Harga on je suviše star i nema reflekse koji su i potrebni za takvu operaciju, dok Šej nije dovoljno snažan. Preostali ste mi samo vi, Holideje. Čekao sam i nadao se – dodao je sa osmehom – i nade su se ispunile. Pojavili ste se kao dar s neba i zato... nemojte me izneveriti.

– I kada bih hteo to bi bilo vrlo teško. Spasili ste mi život.

– Ne, nemojte da sada govorimo o tome. Bez uticaja je i...

– Kada neko nekome spase život onda to nije bez uticaja. U izvesnom smislu sam vaš dužnik i red je da vam se revanširam – prekinuo ga je Dok, protrljao bradu vrhovima prstiju i pogledao Mak Harga.

Stari odmahnu glavom.

– Pa, ne znam šta da kažem – odvratio je neodlučno, a videvši kako je Perent stisnuo šake u pesnice, dvoumeći se dodao – Ljudi u nevolji ponekad su u stanju da učine i nemoguće.

Perent pogleda u Doka.

– Daću vam sto dolara ako mi pomognete da pređem. Ja ću ući u reku, a vi ćete me pratiti obalom i pridržavati konopac.

– Nije u pitanju novac, jer ja svoje usluge ne prodajem. Radim uvek ono što želim i što mislim da je dobro.

– Hoćete li poći?

– Rekoh već sa sam vam dužnik. Najverovatnije da hoću, ali ne obećavam. Još ću razmisliti. Za sada je izvesno da ću ovde prenoćiti. Sa prvim zracima zore reći ću vam šta sam odlučio.

Perent se osmehnu, a onda pruži ruku preko stola i napuni čašu starom Mak Hargu. Ovaj je prihvatio piće i promrmljao sebi u bradu – Lud čovek, potpuno lud...

U prostoriji je opet zavládala tišina.

Rens Perent je opet pogledao kroz prozor. Blatnjav i siv predeo još uvek je natapan kišom što nije bilo nimalo ohrabrujuće.

Dok ga je ćutke posmatrao. Ko god da je nameravao da obesi njegovog brata za tako nešto mora da je imao dobar razlog, zaključio je i posegao za tabakerom.

II

– Sakrićemo se ovde – kazao je Ed Lادلou. – Nadam se da nećemo dugo čekati.

Nešto kasnije, šljapkanje čizama u blatu ispred štale nadjačalo je fijuk vetra. Unutra, u štali, sve je bilo tiho.

Lادلou je zagrizao usnu.

Minuti su lenjo prolazili. Šljapkanje čizama se najzad utišalo, a odmah zatim čulo se zveckanje metalnih delova opreme.

Lادلou je ponovo šapnuo – Povuci se malo dublje i budi spreman na sve, Roje. I sam si video kako je on vraški brz.

– Ne brini – odvratio je Iverson tiho.

– Nadam se da će nam se isplatiti.

– Naravno da hoće. Svaki kockar ima početni kapital koji nosi sa sobom, a Holidej je jedan od najpoznatijih u tom poslu. Biće love, ne brini – dodao je i gurnuo Iversona ispred sebe.

Slušajući njegove naredbe, Iverson je oprezno prošao pored ugla zgrade. Odlučniji nego ikada, Lادلou je sa revolverom u ruci „klizio” pored zida štale ne obraćajući pažnju na kišu koja ga je, nošena vetrom, šibala po licu i probijala se kroz odelo, sve do gole kože. Toliko se trudio da bude tih da je jedva disao. Sasvim blizu ispred sebe video je slabu svetlost petrolejke i visokog crnokosog čoveka koji se kretao levo – desno. Konji su stajali sasvim mirni, u tišini koju je remetilo jedino dobivanje kišnih kapi.

Visoki čovek u štali prebacio je sedlo preko leđa snažnog mrkova. Da su ga u tom trenutku videli, dvojica lupeža bi shvatili da ne sedla zelenka sa belim pečatima i da se, u stvari, ne radi o Doku Holideju kako su oni smatrali. No, baš tada su prišli vratima pored zida tako da nisu zapazili ono što bi ih živo interesovalo.

Što se Rensa Perenta tiče, on je zviždukao zakopčavajući kolan i razmišljao o Holideju koji mu se učinio kao veoma karakteran čovek spreman da vrati dug časti i pomogne čoveku u ne-

sreći. Pritegao je kolan i bacio pogled ka mestu na kome je stajao moćan zelenko i u očima mu je zasjalo divljenje. Nije mogao da ne izdrži, ne priđe i ne potapše ga po vratu. Na njegovo čuđenje, ždrebac se nije uznemirio; samo ga je mirno pogledao svojim krupnim, mirnim očima i naćulio uši.

Čuvši slab šum iza sebe, Perent se trgao i olušnuo, ali se nije ni okrenuo niti pogledao u tom pravcu. Napregnuto se ne bi li uhvatio sledeći šum i levom rukom obuhvatio dršku revolvera; zatim je lagano i nećujno počeo da ga izvlači iz futrole. U isto vreme nastavio je da miluje konja pokušavajući da ostane potpuno miran.

Odjednom je životinja raširenih očiju naglo podigla glavu delujući prilično uznemireno: shvativši da je ždrebac nešto ugledao, Perent se hitro okrenuo sa revolverom u ruci.

Pred njim se iz polutame pojavila nečija mračna silueta; pri slaboj svetlosti petrolejke Perent je ugledao odsjaj nekog metalnog predmeta koji je neznamac držao u ruci. To je bilo dovoljno da se njegov revolver oglasi. Istoga trenutka, pored uljeza koji je padao na zemlju ugledao je siluetu još jednog neznanca koji mu se približavao. Pritisnuo je okidač i ponovo zapucao. Čovek koji je stajao u polumraku vidno se zaljuljao, a onda se okrenuo i nestao u tami. No, uspeo je da napravi samo nekoliko koraka, a onda se srušio na zemlju.

Shvativši da je u uspeo da se izbori sa nepoznatim ljudima koji su ga vrebali

u zasedi, Perent sa zida uze čkiljavu svetilku i lagano je približi telu koje je nepomično ležalo ispred njega. Vrhom čizme prevrnuo je leš i pred njim se ukazalao blatom zamrljano lice Eda Lادلoua.

Pustio je da mlitavo telo pljusne nazad u blato i oprezno prišao onom drugom koji se bolno previjao glasno stenjući. Uperio je cev revolvera u njega da bi već u sledećem trenutku ranjenik podigao glavu i on pred sobom ugledao preplašeno lice Roja Iversona.

* * *

Dok Holidej se probudio veoma rano i saopštio Perentu da će mu pomoći pri prelazu reke. Posle toga je izašao napolje i zastao na verandi zagledavši se u tamno praskozorje. Čuo je da su se vrata otvorila i da je neko pošao prema štali. Nije znao ko je u pitanju, a nije ga ni interesovalo. Udahnuo je svež vazduh i posle nekoliko minuta se vratio unutra i prišao šanku.

Od Perenta, Lادلoua i Iversona nije bilo ni traga. Slegnuo je ramenima pretpostavivši da je revolveraš verovatno otišao do štala da se pripremi. Gde su bila ova dvojica, to zaista nije znao. Još jednom se osvrnuo oko sebe i nasuo piće. U istom trenutku začuo se hitac koji je nadjačao šum vetra. Munjevito okrenuo ugledavši Beti Kentrel koja je iznenađeno poskočila sa izrazom straha na licu.

Ne čekajući ni trena, Dok je potrčao napolje. Opresno je obišao oko ugla zgrade i pred štalom ugledao Perenta

sa svetiljkom u ruci. Njen bleožuti odsjaj poigravao je na strahom izobličenom, mokrom licu Roja Iversona.

Videvši šta Perent smeru, Holidej viknu – Ne, mister! Nemojte!

Rens Perent se okrete.

– Ova dvojica nitkova pokušala su mučki da me ubiju. Jednom sam otpratio tamo gde je već odavno trebalo da bude – dobaci pokazavši na telo koje je beživotno ležalo na zemlji. – Ovaj druškan je probao da popravi ono što je njegov pajtaš propustio, ali sam ga preduhitrio. Hm... šteta što ga nisam odmah ucmekao – dodao je ponovo uperivši revolver u Iversona koji je još jednom glasno zastenjao.

– Vama to ne dolikuje, Perente – doviknu mu Holidej.

– Meni ne dolikuje šta, mister? – sevnio je očima. – Ovi lupeži su mi se prišunjali sa leđa kao podle, otrovne zmije! Hteli su da me ubiju! Misite da ću mu oprostiti i ostaviti ga u životu?

– Ne znam šta ćete učiniti, ali mislim da ne treba hladnokrvno ubiti čoveka bez odbrane. Osim toga, ne bi trebalo da prljate ruke. On je obična hulja koju niko ne zarezuje.

Na Perentovom licu ogledala se nedoumica. Razmišljao je o Dokovim rečima, verovatno i sam sluuteći da je Džordžijanac u pravu. Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda je Holidej prišao i iskoristivši trenutak njegove neodlučnosti, dograbio Iversona za košulju i podigao ga sa zemlje. Pošto mu se Perent nije suprotstavljao,

povukao je ranjenog bandita prema vratima krčme i ugurao ga unutra.

Ugledavši ih, mlada Beti Kentrel se trže prebledevši kao kreč.

– Ne znam koliko je ranjen, ali možda se nešto može učiniti za njega – rekao je pridržavajući ranjenog Iversona.

– Pogledaću u čemu je stvar.

Pošto se njoj obratio, devojkica je klimnula glavom i uplašeno ustuknula čim je ponovo bacila pogled na krvavu odeću. U međuvremenu, Dok je prošao pored nje i stavio ranjenika u stolicu za ljuljanje. Podigao mu je košulju i pažljivo osmotrio ranu. Onda se okrenuo prema Beti i rukom pokazao ka šporetu na kome je u jednom loncu ključala voda.

– Sva sreća što se metak nije zadržao – kazao je. – Ako ne iskrvari, preživeće. Molim vas dajte mi nekog platna, donesite sve što možete da nađete.

Devojkica se jedva uzdržala da ne vrisne. Ipak, klimnula je glavom i izustila samo jedno kratko „ah”. Holidej nije obratio pažnju na nju već je pogledao u Perenta koji je u tom trenutku ušao unutra stavljaajući kolt u futrolu. Tim Šej se pojavio na vratima svog sobička radoznalo posmatrajući šta se događa.

– Ladlou i ovaj drugi pokušali su da me iznenade iz zasede, ali sam ih sredio – objasnio je Perent kratko. – Kada se vreme prolepša, sahrani Ladloua. Ovog drugog ćeš izvesno vreme morati da trpiš... – pogladio se po bradi i dodao u pola glasa. – Ne znam zbog čega su to učinili, zaista mi nije jasno

– dodao je, uzeo svoje putne torbe i prebacio ih preko ramena. – Dakle, pošto ste već odlučili mogli bismo da pođemo, mister? Ako želite da mi pomognete ne treba da gubimo vreme.

U međuvremenu, Dok je iscepao Iversonovu košulju i oslobodio otvorenu ranu koja je još krvarila. U trenutku kada je uzeo čaršav iz Betinih ruku ranjenik je ponovo izgubio svest. No, to ga nije zaustavilo. Iscepao je čaršav u trake i jedan deo tkanine potopio u vruću vodu. Spretno je naravio maleni jastučić, pritisnuo ga na ranu i pritegao zavojima.

Zatim se okrenuo prema devojci ne obraćajući pažnju na Perenta koji je nervozno šetkao gore –dole.

– Mislite li da ćete ovde moći ostati sami sa dedom?

Beti ga je netremice posmatrala, još uvek ne uspevajući da dođe k sebi od pretrpljenog šoka.

– Ne verujem da će se izvući – nastavio je Holidej ravnodušno.– Ipak, ako možete, poštarajte se da mu date nešto za jelo. Čim se vreme malo prolepša, a to je za dan – dva, pođite sa Mak Hargom. On zna ovaj kraj i odvešće vas tamo gde biste hteli ili će vam pomoći da do tamo stignete. Na njega se možete osloniti u svemu – dodao je i izvadiвши dve novčanice od deset dolara, gurnuo ih Šeju u ruke.– Uzmite ovo kao troškove ishrane za Iversona. Ako bude želeo nešto da popije, dajte mu – završio je i klimnuo glavom Perentu koji je sa olakšanjem odahnuo

i žurno izašao napolje, ostavljajući otvorena vrata za Holideja.

Spolja ga je zapahnula vlaga, a krupne kišne kapi i dalje su ujednačeno dobovale po krovu verande. Praskozorje je mutnim sivilom obasjavalo blatno dvorište i sve je izgledalo sumorno i mutno.

– Pripazite na staroga i devojkicu – došapnuo je Dok Šeju. – Ne bih voleo da im se nešto desi – dodao je, mahnuo krčmaru u znak pozdrava i izašao napolje.

Pošto je osedlao Miga, pojahao je za Perentom u praskozorje, blatnjavim putem prošaranim baricama. Sada su jahali niz vetar uz kišu koja ih je polivala” po leđima, neprestano padajući istim intezitetom.

Posle sat vremena stigli su do reke zaustavivši se na obali koju je snažna bujica potkopavala sa svakim novim talasom. Žuta blatnjava struja nosila je iščupana stabla, delove otkinute drvene ograde isprepletane živicom i busenjem trave.

– Rečna matica je vrlo nezgodna – prokomentarisao je Dok.

– Nezgodna, dabome – složio se Perent, šetajući tmurnim pogledom niz obalu.– Treba da nađemo mesto gde matica ide ka drugoj obali, a to će najpre biti na nekoj krivini. Kada nađemo takvo mesto, ja ću ući u vodu, a vi ćete me pridržavati konopcem. Pošto me voda odnese do suprotne obale, drugi konopac ću nabaciti na neko drvo sa one strane. Kada to obavim polako ćete popuštati konopac, ali ćete paziti

da me voda ne razbije o drugu obalu. Ja ću se, opet, privlačiti konopcem koji sam nabacio. U redu?

Holidej se kratko složio ne skidajući pogled sa bujice. Neposredno pored druge obale nalazila se gomila granja, vodenog rastinja lijana i sličnog otpada, od kojih se već formirala prepreka preko koje je pljusкала bujica bacajući uvis gejzire penušave, mutne vode. Iza te prepreke situacija je bila nešto mirnija, kao u nekom izolovanom bazenu. Baš tada je jedno veliko iščupano stablo udarilo u prepreku zakačivši se polomljenim granama za isprepletanu lijanu. Ceo taj neobični „zid“ se zatresao, ali se nije pomerio i stablo je ostalo kao usidreno, stvorivši tako još čvršću prepreku pomahnitaloj reci.

I Perent je primetio prirodnu branu koju je Holidej osmatrao.

– Ta gomila nanetog drveća i granja čvrsto stoji – rekao je optimistično zbog ideje koja mu je tog trenutka pala na pamet. – Ako mi pođe za rukom da na matici otplivam u mirnu vodu ispred nje, mislim da bi mi pošlo za rukom da nabacim laso na ono veliko drvo.

Holidej je shvatio čemu se Perent nada i to mu se nije dopalo. S druge strane, morao je da prizna kako ipak postoje neke šanse. Male su, ali ipak šanse.

– Može se desiti da vam se konj utopi – primetio je Dok.

– Tačno. Ali, može se desiti da moj brat bude obešen ako ne stignem na

vreme. Dakle, nemam izbora. Spremite konopac pa ćemo na posao, Holideje.

– U redu. Valjda ću naći pogodno mesto gde ga mogu pričvrstiti, a onda... Onda ću početi da se molim nebesima. A mogli biste i vi malo da poradite na tome, mister.

Perent se osmehnuo, a onda poterao svog konja kroz blato prema vodi. Životinja je izbegavala da zagazi u vodu i izmicala, ali on ju je nemilosrdno mamuzao u slabine. U tom trenutku, iznenadan nalet vetra polomio je jednu suvu, napuklu granu iza Holideja. Od snažnog praska Mig se propeo mlatajući prednjim nogama. On je pokušao da se zadrži, ali su mokri prsti kliznuli po glatkoj koži pa je pao sa konja tresnuvši na vlažnu zemlju. Bolje reći, prstima se zakačio za bokore trave, ali prsti nisu mogli da izdrže težinu tela pa je polako počeo da klizi.

Trenutak kasnije kliznuo je niz obalu i glavačke bućnuo u uskovitlanu vodu. Voda se sklopila nad njim i od njenog ledenog dodira zastao mu je dah. Izbio je na površinu samo metar– dva niže i ugledao Perenta kako se niz obalu ustremio za njim.

Već sledećeg trenutka revolveraš u crnom se okliznuo i zateturao, a Holidej je ponovo potonuo. To nije oškrabalo Perenta koji je potrčao niz obalu ugledavši Holideja koji je po drugi put izronio na površinu. Zamahnuvši rukama prema obali pokušao je da pliva i vrati se nazad, ali ga je uskomešana bujica nosila na suprotnu stranu. Odjednom ga je jedno stru-

jom nošeno deblo udarilo u potiljak tako i strahovit bol od udarca „razilo” mu se niz vrat do ramena. Na sreću, udarac ga je gurnuo prema obali gde je ugledao Perenta koji je stajao tik uz vodu i, naginjući se, pružao mu dugačak štap. Dok se očajnički pružio i jednom rukom ga dohvatio, ali ga je istog trenutka ponovo zahvatio vrtlog. Napregnuvši svu snagu nije se prepustio već je drugom rukom ipak dohvatio štap i istisnuo ga kao klještim. No, matica ga je i dalje vukla tako da je posle nekoliko trenutaka ponovo potonuo u mutnu vodu. Naletio je na podvodno granje koje ga je izgrebalo po licu i dodatno mu otežalo situaciju. No, znao je da ne sme da popusti jer bi to bio kraj. Natčovečanskim naporima uspeo je da ispliva, po treći put udahnuvši svež vazduh u poslednjem trenutku.

Sada mu se Perentovo lice činilo jako daleko. Istina, on mu je nešto divikivao, ali od snažnog šuma uzburkane vode nije mogao da razabere reči. Duboko je uzdahnuo, rešen da se pošto poto privuče obali pomoću štapa. Perent je sada ležao na zemlji i s velikim naporom držao štap boreći se sa vodom.

Lagano, šaku ispred šake, santimetar po santimetar, Holidej se približavao ne ispuštajući štap koji je značio spas. Konačno, posle nekoliko minuta strahovanja i naprezanja, učinio je poslednji, očajnički napor u uhvatio Perenta za ruku. Pustivši štap, revolveraš se nogama odupro o obalu svom

snagom ga vukući prema sebi. Malo pomalo, uspeo mu je da ga privuče, a onda se podigao na kolena i jednim snažnim zamahom izvukao Doka na obalu.

Neko vreme, iscrpeni i bez daha, obojica su ležali na blatnjavoj obali. Posle nekoliko minuta obojica su ustala i pošla prema konjima.

– Hvala vam – rekao je Dok čim je smogao snage.

– Mislio sam da ste se udavili – odvratio je Perent odmerivši ga ispod oka. – Priznajem da mi tako nešto ne bi odgovaralo...zbog mojih ciljeva.

– Ni meni... zbog mojih – odvratio je Holidej mirno. – Prema tome, obojica smo na istom – dodao je i sa olakšanjem odahnuo osećajući kako mu se snaga vraća.

Njegov spacilac izgleda nije hteo da gubi vreme. Prišao je svom konju i skinuo laso, a onda jedan kraj vezao za jabuku sedla. Zatim je doveo konja do ivice vode iako se životinja opirala ne želeći da priđe ni blizu uskomešane bujice. Pogledavši Holideja, Perent je dobacio – Jeste li spremni?

Dok je bacio još jedan pogled prema reci i klimnuo glavom. Zatim je maramicom obrisao lice i prišao Migu koji je poslušno stajao i čekao. Zadovoljno ga je potapšao po sapima, pažljivo vezao kraj konopca za najbliže drvo i dobacio slobodan kraj Perentu. Ovaj je klimnuo glavom i hitro vezao kraj konopca za sedlo svog konja koji je nervozno poigravao.

Posle nekoliko trenutaka „operacija” je počela.

Naime, Perent je kratko klimnuo glavom, vinuo se u sedlo i poterao konja napred. Životinja je neko vreme oklevala, ali ju je šibanje vođicama po vratu ipak nateralo da sa obale skoči u vodu.

Sve se dogodilo veoma brzo. Čovek i životinja su potonuli, a zatim izronili na površinu da bi ih brzak iznova ponio niz vodu. Perent je izgubio šešir, ali je kolenima čvrsto stiskao konja koji je poskakivao pod njim. Dok je lagano zategao konopac pokušavajući da ublaži brzinu bujice i konju pruži mogućnost da preseče maticu. Kada su bili otprilike na polovini reke, Holidej je odjednom sasvim zategao konopac i konj sa jahačem je počeo da se okreće. Iznenaden ovim potezom, revolveraš ljutito opsova.

– Brana iznad vas počinje da popušta dobaci Holidej objašnjavajući svoj potez.

Perent je pogledao uzvodno i video veliko stablo koje se otkačilo od neobične prepreke. Ipak, odlučan u nameri da uspe samo je stisnuo usne i dobacio – Nije važno, nazad se neću vraćati. Popustite konopac.

Holidej je znao da je revolveraš u pravu. Vratiti se nazad bilo je možda i opasnije nego podužiti dalje. Zato je nastavio da popušta konopac tako da je Perent stopu po stopu, sve više klizio ka drugoj obali ali i niže niz vodu; na kraju ga je video kako se diže u sedlu, maše konopcem iznad glave i

baca ga prema obali. Konopac je pao na granu jednog drveta i omča se zategla. Trenutak – dva je mislio da neće izdržati, a onda se Perent vratio u sedlo. Njegov konj je očajnički mlatarao nogama, očigledno već na ivici snage... Ipak, on ga je besno ošinuo i konj je s mukom nastavio. Sekundi su prolazili, Perent je vukao zakačeni laso i... konj je odjednom počeo lakše da napreduje. Posle kraćeg vremena stigao je u mirniju vodu i klizajući kroz blato izašao na drugu obalu.

Holidej je sa olakšanjem odahnuo. Perent je rizikovao i uspeo. A njemu će sa dva konopca kao potporom, biti mnogo lakše da pređe. Zadovoljno je klimnuo glavom i bacio pogled ka susednoj obali.

– Sada ja dolazim preko, Perente! – doviknuo je. Je li konopac čvrsto vezan?

– Jeste – začuo je sa druge strane odgovor nošen vetrom. – Za jabuku mog sedla.

– Onda ga dobro drži, mister! – doviknuo je.

Na to se visoki čovek u crnom samo nasmejao. Odvezao je konopac i pustio da padne na zemlju, a sam se vinuo u sedlo.

– Vreme je kratko – povikao je sa druge strane. – Nemam vremena da vas čekam da pređete. Zahvaljujem se na svemu, Holideje, vrlo lepo i uspešno smo sarađivali.

Dok ljutito nešto izusti, ali reči mu je odneo vetar.

– Drugačije smo se dogovorili, Perente.

– Tačno, ali dogovor je raskinut onog momenta kada sam vas izvukao iz reke. Za dva dana, dva puta sam vam spasao život i mislim da vam ništa ne dugujem. Ako nam se putevi ponovo ukrste, smatraću da smo izravnali račune. Do viđenja!

Perent je kratko mahnuo u znak pozdrava, a zatim je, smejući se, okrenuo konja i poterao ga obalom reke. A Dok je posmatrao kako se udaljava, kako vodena bujica odnosi niz vodu konopac kojim je trebao da se prebaci na drugu stranu. Ne silazeći sa konja pokupio je konopac iz vode, hitro ga savio i prebacio preko jabuke sedla. Uradio je to potpuno mahinalno, ne verujući da će mu konopac uopšte trebati. Jedino što je mogao da učini to je da se vrati u Šejovu krčmu.

Terajući konja uz blatnjavu obalu proklinjao je Perenta i ljudsko verolomstvo. Na drugoj strani video je jahača koji se, što je moguće brže, uputio prema Munu. Okrenuo je Miga prema kiši koja mu je, nošena vetrom, šibala lice i pošao na svoju stranu. Bio je ljut, ali se u dubini duše radovao što će videti Beti Kentrel.

III

Iverson je ležao mlitavo zavaljen u stolici za ljuljanje sa visokim naslonom, ćebetom prebačenim preko kolena i čašom žestokog pića u ruci. Beti Kentrel i njen deda sedeli su za sto-

lom dok je Džas Mak Harg stajao na prednjoj verandi i posmatrao oblake koje su rasterivali naleti vetra. Što se tiče krčmara Tima Šeja, on je snažnim pokretima brisao glatku dasku koja je služila kao šank izazivajući tako zveckanje posuđa i čaša.

Kada je Dok Holidej ušao unutra sve oči su se okrenule u njegovom pravcu. U devojčinim očima primetio je iznenađan blesak i nešto kao izraz olakšanja. Ulazeći unutra je skinuo šešir i bacio ga na kraj šanka. Tim Šej ga je radoznalo odmerio, ali se usudio da progovori tek posle nekoliko minuta.

– Šta je bilo, mister? Rizik nije uspeo?

On odmahnu glavom.

– Pa... ne bi se moglo reći. Perent je uspeo da pređe.

Šej nabra čelo.

– Zašto onda...? Do đavola...

Holidej je zavukao prst u džep od prsluka, izvadio nekoliko novčića i bacio ih na šank. – On je uspeo, a ja nisam. Pustimo neka se sada završi na tome.

Šej je gurnuo pred njega flašu bren-dija i čašu.

– Pustili ste ga da ode, što znači da niste ništa bolji od njega – zagraktao je Iverson iz ugla. – Znali ste da je Perent notorni ubica, pa ste ga i pored toga pustili da pobegne.

Holidej se okrenuo.

– Ko kaže da je on ubica, Iversone?

– To se jasno zna i tačka. Sto mu gromova, i sami ste videli, zar ne? Pre svega, revolveri su mu pripasani nisko na bedrima i ima ih dva, a ne

jedan kao kod svih normalnih ljudi. Osim toga, videli ste kako je zlikovački ustrelio Eda i svim silama hteo da izbuši i moju kožu.

– Kako mi se čini, Lادلou je dobio ono što je tražio – odvratio je Dok. – A i vi zaslužujete više nego što ste dobili, mister. Prema tome, začepite usta i zahvalite Bogu što ste prošli jeftino!

– Vama je lako to da kažete, Holideje, ali pogledajte mene. Skoro sam poginuo zbog kuršuma koji mi je taj prokleti ubica prosvirao kroz stomak. I veliki ste krivac, Holideje, ako ne za njegovo delo, onda za to što ste se povezali sa njim. Ne rekoste li da ste ovamo došli iz oblasti Plejt River?

– Da, pa šta? – odvrati Dok iskosa ga odmerivši.

Iversonovo lice izobličilo se u ružnu grimasu.

– Ed je izvesno vreme bio u oblasti Plejt River i tamo je čuo sve o Perentu. Kako se onda moglo desiti da vi to ne znate?

Holidej se namršti.

– Kako se moglo desiti da ne znam šta, druškane?

– Pa sve o tim huljama Perentima, šta se sada pravite? O ovom što je bio ovde i o njegovom bratu patuljku, prokletom ubici Lariju Perentu koji je sada u Munu! Ed je pričao da su obojica ucenjeni dobrim nagradama, što i jeste bio razlog da smo se rešili da ga šćepamo. Ali vi ste se upajtašili sa njim, pa smo zato za sve morali mnogo više da se potrudimo. Rezultat toga

znate, zar ne? Ed je mrtav, a vi ste pomogli ubici da ode sa mesta zločina.

Džordžijanac ga je nekoliko trenutaka netremice posmatrao.

– Mister, vi ste pošli za Perentom u štalu da ga opljačkate, ali to vam nije uspelo. Prema tome, nemojte da pričate koješta. Osim toga, pantalone su vam se tresle od straha dok je bio tu pored vas.

Iverson je promrmljao neku nerazgovetnu psovku i uvređeno začutao. Onda se u razgovor umešao i stari Džas Mak Harg. – Rekao si istinu, Holideje. Ni Lادلou ni Iverson gotovo nisu ni disali kad ih god bi ih Perent pogledao. A koliko je meni poznato taj čova ovde nije učinio ništa protivzakonito, sem što je ovu dvojicu postavio na pravo mesto.

Iverson je besno odmerio starog koji je ponovo napunio čašu i klimnuo glavom Doku u znak zahvalnosti.

Tog trenutka Konrad Kentrel je ustao sa svog mesta i uputio se prema šanku.

– To je dobro! Sada, dakle, možemo da razgovaramo kao odlučni, odrasli ljudi. Iskreno rečeno, ostavili ste na mene utisak čoveka koji ume da se ponaša i ima dosta životnog iskustva.

Holidej slegnu ramenima: nije voleo da se hvali, ali ni da bude lažno skroman. Stari Kenrel je uzdahnuo, odmerio Šeja i Mak Harga i obratio mi se malo tišim, gotovo poverljivim glasom

– Ono što želim sa vama da razgovaram, to su izgledi za razvoj poslova i

mogućnost prosperiteta na ovim prostorima. Kao što sam rekao, mislim da ste razuman i iskusan čovek, dobar poznavalac stvari koje me trenutno interesuju.

– A to su?

Sada im je prišla i mlada Beti, nešto smirenijeg izraza lica. Pogledala je u Doka i njene rumene pune usne razvukle su se u poluosmeh.

– Imamo nešto novca i želeli bi da kupimo osrednji ranč i nešto stoke, mister. Na Istoku smo o tome razgovarali sa nekim bankarima i oni su nas uveravali da je ova oblast na Zapadu veoma dobra za investiranje pošto predviđaju da će uskoro doći do značajnijeg naseljavanja, a samim tim i do ekonomskog buma.

Holidej odmahnu glavom i odvrati – Za sada je veoma malo teritorije na granici otvoreno za naseljavanje, mis. Vlada još uvek nije donela nikakav zakon koji pomaže naseljavanje, bar meni tako nešto nije poznato. Ljudi većinom sve moraju da urade sami i bez ičije pomoći. Znači, moraju osnovati gradove, izgraditi puteve, podići bolnice, crkve i slično. A to opet zahteva prilična finansijska ulaganja koja su, naravno, skopčana sa rizicima.

Lepa Beti je nabrala obrve i vrhom zuba zagrizla donju usnu. No, njen deda je i dalje delovao odlučno i netremice posmatrao Holideja.

– Nismo ni očekivali da će dolazak ovamo biti šetnja, mister. Ali bitna činjenica je, a to je za mene najvažnije, da će se u suvom podneblju i pri po-

voljnoj klimi moje zdravlje poboljšati što su mi nedvosmisleno potvrdili i najbolji lekari. Možda neću moći da jašem konje i jurim po preriji, ali svakako ću biti u stanju da vodim finansijske poslove. Što se tiče moje unuke, ona je mnogo jača nego što to možda izgleda. To je dokazala time što se sa mnom nosi već pet godina, a staranje o jednom usamljenom vuku kao što sam ja nije nimalo laka stvar.

Dok je klimnuo glavom i blagonaklono pogledao Beti. Osetivši muški pogled, ona je pocrvenela kao bulka i počela da se poigrava pantljikom koja je zatezala kragnu njene svilene bluze. Zaista je privlačna, pomislio je posmatrajući njeno vitko telo koje su krasile privlačne ženske obline.

– Koliko kapitala ste spremni da uložite, mister Kentrele? – upitao je.

Stari pogleda ljude oko sebe i jedva čujno promrmlja – Imam blizu deset hiljada dolara.

– Koliko ja poznajem prilike na Zapadu, a ni ovde nije drugačije, to vam je dovoljno da kupite ranč u blizini grada – rekao je Dok. – U vašim uslovima i sa vašim zdravljem ja vam najozbiljnije preporučujem da kupite imanje pored nekog naseljenog mesta. Morate imati u vidu vaše godine i vaše mogućnosti kretanja..

– Da, da, apsolutno ste u pravu, mister. Ako se naselimo negde u blizini grada, to bi nam omogućilo da sebi pružimo i nešto malo društvenog života koji je mojoj unuci neophodan. To će mi, takođe, omogućiti da s vremena

na vreme odlazim do lekara i kontrolišem svoje zdravlje. Ipak, pitam se da li novcem koji imamo možemo kupiti dobar i produktivan ranč i toliko stoke da nam to obezbedi lep život i sigurnu budućnost?

– Ako se budete obratili nekome od agenata ili registrovanih posrednika za nekretnine – potvrdio je Dok lagan – on će se postarati da za vaš novac dobijete prvoklasnu zemlju i pristojnu kuću. Ubeđen sam da će vam nabaviti i nešto priplodne stoke. Sve u svemu, mislim da bi ono što želite ostvarite relativno brzo i ovde počnete nov i zanimljiv život.

Konrad Kentrel je nekoliko puta spremno klimnu glavom.

– Hvala vam na ljubaznosti, mister. To što ste rekli zvuči i kao dobar i pametan savet. Možda još nešto?

– Pa... ne bih voleo da insistiram, ali mislim da pre nego što doterate stoku treba da angažujete jednog sposobnog i iskusnog nadzornika. Naime, kada kupite ranč i skućite se, svi će odjednom biti radoznali i pokušaće da saznaju sve o vama. Videćete da će za veoma kratko vreme svi biti obavešteni o vašem dolasku. Većina će vam svakako poželeti dobrodošlicu, ali će sigurno biti i onih koji će vas smatrati za lak plen. Dakle, odmah čim kupite kuću treba uz sebe da imate nekoga ko zna kako se radi sa stokom, kako se organizuju osnovni poslovi na ranču ili, pak, predviđa dobro i loše vreme. Iznad svega, ta osoba treba odlično da barata revolverom.

Dok je krajičkom oka spazio kako su se Iversonove usne iskrivile u podrugljiv osmeh. Znao je da nevaljalac nije propustio nijednu reč i da sada već smišlja nešto podlo. Kratko je uzdahnuo, u dubini duše se nadajući da starac ne putuje noseći gotov novac u torbama.

– Učiniću sve što ste rekli – dobacio je Kentrel. – Znači, mislite da je, što se tiče ovog kraja, bolje naseliti se blizu grada i zbog šerifa koji obezbeđuje red i mir?

Holidej pokaza prema Mak Hargu.

– Mislim da vamo o ovoj oblasti on može reći mnogo više nego ja. Mun je sledeći grad na putu, to verujem da znate. Čujem da je veliki i da se ubrzano razvija, ali neku konačnu preporuku ne bih mogao sa sigurnošću da vam dam.

Sada se u razgovor umešao i Mak Harg.

– Čini mi se da je Mun dobar za neseeljavanje isto kao i svaki drugi grad – rekao je stari traper neodlučno sležući ramenima. – Šerif i njegov pomoćnik su odlučni i čvrsti ljudi, to mogu da garantujem. Ali, sa druge strane, ne mogu da tvrdim da u celoj pokrajini postoji komad zemlje za koji mogu da kažem: „ovde je sigurno, tu vam se ništa ne može desiti”.

Dok je Mak Harg govorio, Holidej je ispio brendi i udaljivši se laganim korakom, gotovo nečujno „kliznuo” napolje. Stojeći na stražnjoj verandi duboko je udahnuo svež vazduh i pogledao prema preriji koja se pružala

dokle god oko dopire. Kiša je i dalje rominjala, paperjasti pramenovi magle kao da su se spuštali sa samog neba, ali je vidljivost bila mnogo bolja nego poslednjih nekoliko dana.

Onda je začuo „sitne” korake iza sebe, pogledao preko ramena i sa čuđenjem ali i zadovoljstvom konsatovao da mu se pridružila Beti Kentrel. Iako im se pogledi nisu sreli, Dok je mogao da vidi kako joj obrazi rumene, a ruke na drvenoj ogradi podrhtavaju.

– Možete li mi reći šta vi nameravate, mister Holideje? – upitala je devojka. – Kakvi su vam planovi?

– Odavde putujem pravo u Mun.

– Iz nekog specijalnog razloga?

Dok neodređenu slegnu ramenima.

– U životu ima sasvim malo specijalnih razloga koji me mogu negde odvesti, mis. Ja jednostavno volim da putujem, bolje reći, dolazim tamo gde mi se dopada i odlazim kada me to mesto više ne interesuje.

– Oh! – odvratila je uzbuđeno, a onda se ozbiljno zamislila. – Šta mislite o Perentu? – upitala je tek posle nekoliko minuta.

– On je čovek za sebe, tip na svoju ruku.

– U pitanju je odmetnik, zar ne?

Dok se osmehnu.

– Ukoliko više budete slušali probisvete i ljude bez svoga ja kao što je Iverson, utoliko će vam više ovaj deo sveta izgledati kao prostor za bespoštedno ratovanje. Zato bih vam preporučio da ne obraćate pažnju na ljude njegove vrste, naravno pošto ste

prethodno proverili šta ima na umu. I zapamtite da takvima nikada ne okrećete leđa, a stvari držite na mestu gde ih možete videti!

Beti je klimnula glavom i osmehnula se dajući mu do znanja da je razumela šta je hteo da kaže.

– Shvatam... Imate li možda još neki savet? Za mene lično... mister..

– Da budem iskren, mis Kentrel, mislim da ste u dosadašnjem životu privlačili veliku pažnju muškaraca. Ako to nije bio slučaj, onda znači da ste živeli u društvu slepaca koji ne vide ništa pred sobom – kazao je i pogledao u nebo, zadovoljno klimnuvši glavom jer su oblaci počeli da se proređuju. – Savet, rekoste? Ne, ne verujem da bi uopšte trebalo da vam dam neki savet jer ste vi jedna inteligentna i snalažljiva osoba. Jedino što bih vam napomenuo je da obratite pažnju na svoga dedu. Ostavio je na mene utisak oštroumnog i odlučnog čoveka koji je svestan svojih godina, ali ipak još uvek odlučan i pribran. No, ipak ga pripazite jer vidim da nije sasvim zdrav.

Ona klimnu glavom.

– Da, to je tačno. Ali deda je toliko dobar da se ja svako veče iskreno molim za njegovo zdravlje. Inače, to je tako divan i neobičan čovek. Dok se nije razboleo bio je u stanju da se takmiči u jahanju sa ljudima upola mlađim od sebe i povremeno pobedi. Tada je bivao najsrećniji; voleo je ljude, družio se sa njima i mislim da nije imao neprijatelja.

Stari baš tako i izgleda, pomisli Holidej. No, pre nego što je uspeo bilo šta da kaže pridružio im se Mak Harg, naslonio se ogradu verande i pogledao u nebo.

– Oblaci se dižu što znači da će se vreme prolepšati. Vidite, mister Holideje, po boji neba tamo iza horizonta može se zaključiti da je kiša prestala što će se uskoro desiti i ovde. Neće proći mnogo vremena, a reke će se vratiti u svoj normalan tok.

Dok ga zainteresovano odmeri.

– Šta mislite, koliko vremena će proći dok se vodostaj ne normalizuje?

– Hm... pretpostavljam da će se do sledećeg jutra formirati dovoljno plitkih gazova preko kojih će se moći preći na drugu stranu. Sto mu gromova, ovo je zbilja izuzetna zemlja! Poplave naiđu i sve parališu, a onda se povuku pre nego što zaista shvatite šta se dešava. Ubrzo svi zaborave na njih kao da ih nikada nije ni bilo.

Na devojčinom licu videlo se olakšanje.

– Mislite li da ćemo sutra moći da otputujemo? – upitala je glasom punim nade.

Mak Harg je nakrivio glavu na jednu stranu i slegnuo ramenima kao kada čovek u nešto veruje, ali nije sasvim siguran da će se to i desiti.

– Mister Holidej i ja ćemo svakako moći, mis. Ona lopuža Iverson ne bi smeo da se pokreće još neko vreme, mada niko ne zna šta će mu pasti na pamet. Što se vas i vašeg dedice tiče, mislim da biste i vi trebali da sačekate

nekoliko dana, a onda se uputite preko planina. Kao što sam vam rekao, to je neophodno jer će put u ravnici biti blatnjav i ponegde močvaran, dok je na obroncima planine i u brdima sasvim drugačija situacija. Tuda će vam putovanje biti mnogo lakše.

Dok nije bio siguran, ali mu se učinilo da je na Betinom licu video izraz razočarenja. Već sledećeg trena devojka se okrenula i čežnjivo pogledala u daljinu. – Obojci vam hvala za savet, veliko hvala – rekla je nekako tužno, a onda se obratila Holideju. – Nadam se da ćete se pozdraviti sa nama pre nego što odete?

– Naravno – odvratio je Dok.

Beti se posle toga udaljila, a Mak Harg se ponovo naslonio na ogradu i neko vreme ispod oka odmeravao Džordžijanca.

– Rekao bih da se devojka zagledala u vas, mister Holideje. Pade mi na pamet da vas pitam radite li nešto posebno važno? Ako ne radite, zašto se ne bi pridružili ovom starcu i devojci i pomogli mu da se smesti i krene u posao? I sami ste rekli da će im biti potreban jedan pouzdan čovek, a koliko sam vas za ova dva dana upoznao čini mi se da ste baš vi taj.

Dok mu nije odgovorio. Isuviše se dosađivao i jedva čekao sutrašnji dan nadajući se da će putevi biti otvoreni. Pomislio je na Perenta koji je sada već bio blizu Muna i koji mu se verovatno smejao. Procedio je u bradu neku nerazumljivu kletvu i mirno odvratio –

Polazim rano ujutro, Mak Harg. Idete li sa mnom?

– Naravno, Holideje. Ubeđen sam da će mazga izdržati taj put, a što se mene lično tiče ni najteže putovanje nije mi teško. Samo da se što pre radosiljam Iversona i ne gledam više njegovu groznu njušku! Imam neki nejasan osećaj, tačnije slutnju, da ću pre ili posle dobiti metak u leđa iz njegovog revolvera. Iskerno, mislim da je malo takvih podlaca kao što je on.

Dok je pogledao u oblake koji su se razilazili i ništa ne govoreći, vratio se unutra. Seo je na stolicu u uglu, promeškoltio se kako bi se što bolje namestio i natukao šešir na čelo. Kratko je uzdahnulo i sklopio oči pustivši da ga san odnese daleko od uobičajenih zvukova usamljene prerijske krčme.

IV

Tim Šej je izašao na verandu svoje krčme i stavio ruku na oči kako bi se zaštitio od bljeska jutarnjeg sunca. Pored njega je stajao Konrad Kentrel sa unukom uživajući u jutru bez kiše.

Tog trenutka Džas Mak Harg je izašao napolje trupćući nogama i noseći preko ramena sedlo i putnu opremu. Za trenutak je zastao, očigledno dobro raspoložen zbog lepog vremena.

– Vraški dobar dan – rekao je. – Pogledajte samo to sunce.

– Dan će zaista biti lep – dobacila je Beti uzevši dedu pod ruku.

– Baš tako – složio se Tim Šej. – Za dan ili dva kada se zemlja prosuši,

videćete nešto tako veličanstveno da ćete se toga sećati do kraja života. Sve će biti zeleno, sveže, sve će oživeti... Hm... ovo je neka čudna zemlja, posebna zemlja od one vrste predele koji kao da spavaju i vrebaju svoj trenutak. U stvari, jednoga dana sve izgleda tako pusto i mrtvo, a onda, posle samo nekoliko dobrih pljuskova predeo ponovo živne. I zato, kada bih ponovo mogao da biram gde ću živeti, ne bih izabrao nijednu drugu zemlju osim ove.

– Čak i više od toga nego što si rekao – dobacio je stari Mak Harg koji se srdačno rukovao sa Kentrelom i kratko naklonio mladoj Beti. Timu Šeju je kratko mahnulo rukom i dobacio – Zdravo prijatelju! Videćemo se uskoro.

– Naravno, Džas. Biću ovde.

Baš tada pored zgrade se pojavio Dok Holidej jašući na Migu i vodeći sa sobom Mak Hargovu tovarnu mazgu. Predavši starom vođice, on se okrete i galantno pozdravi Beti.

– Učinite onako kao što je savetovao Mak Harg – rekao je tiho i galantno se osmehnuo. – I pazite, držite se podalje od Iversona, ne verujte mu i ne okrećite mu lađa, bez obzira koliko vam izgledao bezopasan i koliko saosećate sa njim. Nije teško ranjen kao što se pravi i vrlo je verovatno da će nešto pokušati.

Beti je klimnula glavom i zahvalno ga pogledala. Htela je nešto da kaže, ali on je već okrenuo Miga u mestu i snažni ždrebac je prešao u kas, pro-

šao kroz širom otvorene vratnice i onda, kao da je pročitao želje svoga gospodara, bez ikakve opomene jur-
nuo u galop. Gledajući za njim Beti je duboko uzdahnula, a stari Kentrel je potapšao po ruci i rekao – Opomenu-
ti smo da je ovo zemlja u kojoj ćemo upoznati ljude koji jednostavno odlaze i dolaze, devojčice.

Šej je još neko vreme pratio dvojicu putnika posmatrajući kako Mak Harg nastoji da bude što bliže Doku.

– Ljudi njegove vrste nikada ne staju dugo na jednom mestu – promrmljao je. – Velika je šteta što niste uspeli da ga ubedite da vam se pridruži i izvesno vreme ostane sa vama, Kentrele. Holidej bi vam bio od izvanredne koristi.

– Pa... snaći ćemo se nekako i bez njega – odvratio je stari ulazeći.

Tim Šej je i dalje stajao naslonjen na ogradu verande i ćutao. Zapazivši zabrinutost na njegovom licu, devojka ga upita – Mislite li da će imati nekih nepritika što je pomogao Rensu Perentu da pređe reku? Hoću reći, da li će imati nepritika posle onoga što se desilo sa Lادلouom i Iversonom?

Šej napravi grimasu i neodređeno slegnu ramenima.

– Nepritike! Ne vidim kako bi se desilo da zbog toga ima nekih nepritika, madam. Samo mi ovde znamo šta je učinio, bolje reći, ni mi sami ne znamo da li je to što je učinio dobro ili loše, madam? Što se tiče Iversona, kada se bude oporavio i stao na noge, on će pokušati da pravi nepritike svima redom: Holideju, vama, meni... ali mi-

slim da u ovim krajevima nema mnogo ljudi koji će biti toliko glupi da slušaju njegove priče i da u njih poveruju.

Beti se naslonila na zid i pustila da joj sunce greje lice, ruke, ramena. U trenucima Holidejevog odlaska osećala je kao da je gubi nešto vredno. No, kada je potmuli odjek kopita zamro u daljini, uspela je da potisne taj osećaj iz srca i misli. Izvinivši se Šeju što ga napušta, okrenula se i ušla u krčmu gde ju je Roj Iverson dočekaao smrknutog lica i još smrknutijeg pogleda.

Naime, ležeći u svojoj stolici, Iverson je osećao da bez mnogo napora može izaći na kraj sa Timom Šejom, starim Kentrelom i njegovom unukom. Pomislio je na metalnu krčmarevu kutiju sa novcem i zlorado se osmehnuo. Ali zašto bi sada rizikovao? U glavi je već imao smišljen plan za preksutrašnji dan, za trenutak kada će, kako je pretpostavljao, starac i njegova unuka otići. Sa Šejom će lako, zaključio je i ponovo pomislio na kutiju. Uzeće je i otići bez traga, daleko od ovog zabačenog i pustog mesta. A ako mu se krčmar bude previše odupirao, jednostavno ga će ubiti. Kada to završi na brzinu će svratiti u Mun da vidi šta se tamo događa. Ako ga bude pratila sreća, možda će da se dočepa i onih deset hiljada koje je stari Kentrel nosio za kupovinu ranča, a zatim zbriše preko granice.

Razmišljajući o takvoj primamljivoj budućnosti, osetio je da je bolje i da ga rana više ne boli. Svi oko njega bili su obične budale. Niko od njih nije bio

dovoljno bistar da se meri sa Rojom Iversonom, niko dovoljno lukav da shvati šta se sprema i da ga zaustavi u njegovim namerama.

* * *

Mak Harg je vodio Doka Holidaja niz blagu padinu ka reci koja je šumno hučala. Pažljivo je osmatrao vodeni tok koji se kovitao duž obala, ogolelo korenje drveća sa ivica kao i nabacano šiblje i granje doneto ko zna otkuda. Lagano napredujući kroz mulj i blato, i sam je spustio mazgu do obale.

Konačno se zaustavio i rukom pokazao ispred sebe.

– Eto, vidite, ovo je mesto gde je nekada bio most. Voda je tu suviše duboka. Mislim da ćemo malo dalje nizvodno naići na mesto koje je dovoljno plitko da se može preći preko.

– To me raduje – odvratio je Dok i pogledao u pravcu starčeve ruke. Reka je na tom mestu bila znatno šira i glavni brzaci tekli su uz obe strane. Ali na sredini voda je bila mirna i glatka kao staklo.

– Izgleda mi kao odlično mesto – kazao je.

Pre nego što je pošao niz obalu ka blatnoj bujici, Mak Harg je još jednom sa ushićenjem osmotrio Holidejevog konja. Stigavši do ivice, zastao je, uzeo jedan štap i bacio ga u reku. Brza matica odmah ga je ponela nizvodno, a zatim usporila da bi, najзад, štap počeo da plovi ka suprotnoj obali.

– Prilično dobro – promrmljao je stari više za sebe.

Sada je i Dok zaustavio Miga na ivici vode i sa izvesnom dozom podozrenja pogledao Mak Hardovu mazgu.

– Mislite li da će vam poći za rukom da na njoj pređete preko?

Stari je odrečno odmahnuo glavom.

– Vraga bi mi uspelo, ni govora. Ja ću nastaviti sa ove strane još nekoliko časova sve dok ne stignem do Flečers Klosinga. Tamo je reka vrlo mirna i neće biti problema sa prelazom. Ovo mesto odabrao sam za vas pošto znam da vam se žuri. Zaista je bilo prijatno upoznati vas, Holideje. Ko zna, može se nekim slučajem desiti da ponovo naiđemo jedan na drugog, u nekim boljim uslovima. Nikad se ne zna, zar ne?

– Pa, sve je moguće – odvratio je Dok kratko i čvrsto stegnuo Mak Hargovu ruku. Mahnuvši još jednom u znak pozdrava, poterao je Miga u reku. Nekoliko metara ždrebac je gazio po blatnjavoj obali nalazeći još uvek čvrsto tlo pod vodom. Posle nekoliko trenutaka naglo je bućnuo u vodu jer je obala ponirala naniže pa je izgubio oslonac. Dok je ispao iz sedla i zaplivaо držeći vođice u ruci, a konja je voda ponela nizvodno za možda nekih četvrt milje ili nešto više, pre nego što je ponovo naišao na čvrsto tlo na drugoj obali.

Mak Harg ih je pratio pogledom sa ove strane. Kada je visoki Džordžijanac ponovo uzjahao čisteći blato i travu sa svog finog odela, stari mu je poslednji put mahnuo rukom i pošao svojim putem.

Dok mu je otpozdravio, mamuznuo konja i poterao ga u trk. Jedan čas kasnije, kada mu se odelo sasvim osušilo, naišao je na jedan put usečen dubokim tragovima kolskih točkova. Nastavio je dalje puštajući da ga sunce i tempo jahanja zagreju što bolje. A onda je na desnoj strani, na priličnoj udaljenosti, ugledao veliku skupinu stena koje su svojim izgledom podsećale na neku srednjevekovnu tvrđavu.

Vrućina je tada postala jača i pritiskala nekom otužnom sparnom tegobom. Bilo je sve neprijatnije i Dok je znao da se negde sprema nova oluja. Poterao je Miga prema jednom prolazu i pažljivo osmotrio predeo oko sebe, ne bi li našao neko pogodno mesto gde bi se mogao skloniti kada naiđe pljusak. Prokleta kiša! Sada mu je bilo dosta svih padavina...

Onda se oštar prasak prolomio prerijom. Dok je naglo cimnuo uzde i zaustavio konja. I pre nego što se kotrljajući eho prvog pucnja izgubio u daljini, čula su još dva, a onda je ubrzana paljba odjeknula jasno i glasno kao pucanj kokica. Puške, zaključio je bez razmišljanja. Ostao je u sedlu kada su petorica konjanika odjednom iskočila iz useka i tutnjeći konjima uputila se u njegovom pravcu. Ostao je da sedi ne razumevajući šta se događa, kada su konjanici iznenada skrenuli prema jednoj čistini i izgubili se u žbunju. Odmah zatim iz istog useka izletela su sedmorica jureći punom brzinom, bez prestanka pucajući iz revolvera.

Kada su prošli, lagano je krenuo prema nešto uzdignutijem zemljištu i zaustavio se tek kada je stigao između dve velike stene. Sa tog mesta sasvim je jasno mogao da vidi drugi trag koji se pružao ka jugu vijugajući u širokim polukrugovima. Otprilike negde na polovini puta petorica konjanika su se ponovo pojavila na vidiku i dalje mahnito goneći konje. Na čelu grupe jahao je visok čovek u crnom odelu bez šešira...

Naravno Dok je odmah prepoznao Rensa Perenta i nešto ljutito promrmljao.

Za to vreme revolveraš se okrenuo u sedlu i ispalio za sobom nekoliko metaka. Gonioci su uzvratili što je petoricu jahača nateralo da se rasprše na sve strane. Dvojica su skrenula u šumu od žbunja neposredno ispod Doka. No, konj prvog jahača zgazio je nogom u jazbinu prerijskog zeca, da bi zatim posrnuo i zbacio svog jahača daleko preko glave. Perent je smesta okrenuo konja nazad...

Sedmorica koja su ih gonila bila su sada sasvim blizu i hici iz njihovih revolvera zviždali su između drveća i otkidali delove grančica i lišća. Ne obazirući se na opasnost, Perent je skočio iz sedla, a u pomoć mu je pritekao još jedan od četvorice konjanika. Revolveraš je hitro pomogao zbačenom jahaču da stane na noge i gurnuo ga prema konju sa koga je maločas gotovo svukao jednog od svojih pajtaša koji je zastao da mu pomogne.

Svo vreme Dok je iz prikrajka posmatrao ne želeći da učestvuje u obračunu za koga nije znao ni ko ga vodi niti zbog čega. Za to vreme, konjanik koga je Perent svukao sa sedla hitro je ustao i mašio se revolvera. Visoki revolveraš je ne trepnuvši ispalio hitac u njega i u momentu se vinuo na leđa svog konja i pojurio. Do tog trenutka ona sedmorica su se približila na svega nekih pedesetak metara. Na toj razdaljini zaustavili su konje i osuli na njega pravu kišu kuršuma. Na njegovu sreću nijedan ga nije pogodio tako da je šibajući vođicama konja po vratu jurnuo u trk i probio se kroz visoko žbunje dublje u šumu. Neposredno iza njega jurio je jahač kome je maločas pomogao, čvrsto priljubljen uz vrat konja kao da mu od toga zavisi život. Ostala dvojica već su odjahala napred i kada je Perent izronio iz šume žbunja i prstom pokazao prema uzvišenju gde se nalazio Dok, oni su odmakli gotovo četvrt milje od njega i begunca koji ga je sledio.

Perent je jurio što je mogao brže i sve više prilazio stenama iza kojih se krio Holidej. Povremeno se okretao i dovikivao onom iza sebe da ubrza. Kada su prišli dovoljno blizu, Holidej je pri jasnoj sunčevoj svetlosti razaznao mršavog, sićušnog čoveka sa licem zaraslim u bradu. Njegovi mršavi obrazi uokvireni bradom starom najmanje nedelju dana, izgledali su puniji što mu je davalo sasvim drugačiji izraz.

Čim se popeo na uzvišenje Perent je zastao kako bi se još jednom osvrnuo

za sobom. Zatim je potereo konja pravo prema stenama i prostoru koji se kao vrata otvarao pred njim, tačnije rečeno, prema Holideju koji je odmah uočio da ga je Perent na prvi pogled prepoznao.

Videvši ko je pred njim, konjamik se trgao u sedlu i za tren oka potegao pištolj. Uz gromki pucanj tane je udarilo u glatku površinu jedne od stena i odbio nekoliko komadića i sitnu prašinu Holideju u lice. On je instinktivno zažmurio spreman da nanišani, ali je drugi hitac iz Perentovog pištolja uplašio Miga pod njim i naterao ga da poskoči. Tane se zarilo u jabuku sedla, ždrebac se propeo na zadnje noge, a prednjim zamahnuo kroz vazduh. Kada je Doku pošlo za rukom da ga smiri, Perent je već bio otišao i na brdskom prevoju ukazao se drugi konjanik koji se približavao velikom brzinom.

Jedan kratak trenutak su se Holidej i dolazeći konjanik gledali oči u oči. Onda se sićušni čovek u sedlu ljutito iskezio i potegao revolver. Ali Džordžijanac je opalio prvi i pogodio čovečuljka u vrat. Kroz topot kopita začuo se krkljav krik prigušen odjekom revolverskog hica.

Dok je grubim trzajem vođice okrenuo konja u mestu kako bi izbegao eventualni drugi hitac svog protivnika i ponovo uperio revolver u sićušnu siluetu u sedlu. Kada je video da se cev kolta ponovo podiže prema njemu, bez razmišljanja je zapucao još jednom. Ovoga puta pogodio je čovečuljka u

grudi, a silina udara izbacila je njegovo sićušno telo iz sedla. Naime, ono je glavačke kliznulo niz glatku površinu stene uz potmuo, ali glasan udar. Zatim je pomilovao Miga po vratu kako bi ga umirio jer je snažna pucnjava potpuno zbunila životinju koja je počela da se vrti u krug.

Pošto je umirio vernog konja, Holidej je sjahao kako bi osmotrio telo mada je slutio da je sve gotovo i da je čovek mrtav. Baš tada se na ivici prevoja iza njega pojavio Rens Perent.

– Proklet da si, Holideje! – zauriao je ljutito. – Idi u pakao!

Dok se okrenuo na petama i video kako se i tom trenutku još dvojica konjanika pojavljuju iza Perenta. Nije bilo dileme šta njegov protivnik smerajući da nema vremena za raspravljanje. I zaista, protivnikov revolver je bljunuo vatru i tane je zviznulo pored Dokove glave. Jednim trzajem vođice skrenuo je Miga i naterao ga da skoči u zaklon iza stena.

– Smaknite ga! – čuo je glas iza sebe. – On je ubio Larija!

Tanad iz tri revolvera zaparala su Dokovo odelo. Na jednom mestu ispod pazuha osetio je oštro peckanje, ali je bol izostao. Bila je to samo mala ogrebotina, srećna okolnost u velikoj neprilici. Trenutak kasnije već je bio u zaklonu, spreman na eventualan obračun ako bi Perent pokušao da ide do kraja. Ljut zbog svega, besno je progundao nekoliko kletvi. Do vruga sa Rensom Perentom i danom kada ga je prvi put sreo, odnosno kada ga je taj nitkov zadužio!

Nekoliko trenutaka kasnije Perent je iskočio iz zaklona i ne prezajući od opasnosti, projurio blizu njega pucajući sa kuka. Dok se munjevito bacio na zemlju i otkotrljao se ka drugoj strani stene, a tri taneta iz protivnikovog pištolja zarila su mu se pored glave dok mu je jedan od njih mu je odneo šešir.

Odgovorio je u momentu kada su se pojavila i druga dvojica, ispalio nekoliko metaka i zabrinuto se osvrnuo oko sebe. Naime, sa mesta gde se nalazio postojao je samo jedan izlaz koji je držao Perent, bolje reći, „pokrivao ga” vatrom iz svog oružja. Dakle, najbolja mogućnost koja mu se pružala bila je da uzjaše i pokuša da se probije nazad, putem kojim su došli Parent i njegovi pratioci. I taman kada je privukao Miga k sebi, Perent je ponovo jurnuo prema njemu i zapucao. Ovoga puta kuršum ga je okrznuo po podlaktici. Stisnuo je zube i ljutito se bacio u sedlo, žustrim pokretom okrenuvši Miga u željenom pravcu. Ali... tada su se pred njim tačno na početku padine pojavila petorica jahača.

Konjanici su ga odmah primetili i pripucali.

Za tren je zastao i priljubio se uz konjski vrat. Sada je bio uhvaćen u unakrsnu vatru, nalazio se između čekića i nakovnja. U isto vreme je i Perent okrenuo konja kako bi se suprotstavio konjanicima koji su jurišali uzbrdo. I on i dvojica njegovih pratilaca osuli su kišu olova na dolazeće konjanike i oborili iz sedla dvojicu od petorice. Ali, ostali se nisu uplašili. Nastavili su da jure prema Holideju i Perentu,

a zatim su im se pridružila još dvojica koja su malo zaostala. Ne razmišljajući mnogo, poterao je Miga u trk pravo prema Perentu. Nalazio se još van domašaja njihovih koltova kada je čuo kako jedan od revolveraševih pajtaša dovikuje – Bežimo, Rense, moramo što pre da se izgubimo odavde!

Revolveraš je ispalio još dva hica na Holideja pre nego što se rukom uhvatio za rame i klonuo preko sedla po konjskom vratu. Zatim je snažno mamuznuo konja i naterao ga u trk. Hici iz oružja dolazećih gonilaca sve više su „zviždali” oko Holideja i on je shvatio da mora nešto da učini.

Zato je skočio na zemlju i stao pored konja sa obe ruke dignute do visine ramena. U situaciji kada nija znao ko puca i zbog čega, smatrao je da je najbolje da se preda.

Nekoliko trenutaka kasnije gonioci su se približili. Ugledavši Holideja, prvi se grozno iskezio i povikao – Uхватите га!

Dvojica njegovih sledbenika uperila su oružje u Doka. Sekundi su prolazili i on se lagano okrenuo. Nije bilo prijatno jer je oko sebe video samo neprijateljska lica.

Za trenutak je sklopio oči shvativši je da njegove nevolje tek počinju.

V

Dok je pratio pogledom trojicu konjanika koji su se laganim hodom vraćali uz padinu, odela iscepanih od granja i trnja, ozbiljnih lica i sa puška-

ma prebačenim preko sedla, ali cevima uperenim u njegovom pravcu. Očigledno je da su dvojica koja su prva stigla do njega bili manje važni. Oni su ćutke čekali ostale kratko prokomentarisavši da će „kada dođe trenutak, Kori Star najbolje znati šta da uradi sa ovim tipom.”.

Konačno su se trojica jahača zaustavila pred njim i njegovo iskusno oko odmah je obratilo pažnju na onog u sredini koji je sedeo prav kao sveća, ostavljajući utisak izuzetno snažnog čoveka širokih ramena, kratkog vrata i odlučnog, energičnog lica.

– Dakle, imamo dvojicu mrtvih i jednog živog od koga treba nešto da saznamo – procedio je ljutito, hitro sjahao i prišavši Holideju zadao mu znažan udarac u lice.

Mada je bio iznenađen ovakvim potezom, Dok je uspeo koliko toliko da uzmakne i malo amortizuje udarac. No, udarac je bio tako snažan da se zateturao i leđima naslonio na stenu kako ne bi pao.

– Lakše, vrag vas odneo! – povikao je oštro ga odmerivši. – Pobrkali ste konce i ne znate šta radite!

– Nismo mi ništa pobrkali! – odvratio je snagator besno i ponovo zamahnuo. No, Dok nije sedeo skrštenih ruku. Na zaprepašćenje ostalih, munjevito je uzmakao u stranu i izbegao udarac da bi trenutak kasnije, strahovitom udarcem pesnice u stomak prosto „prepolovio” snagatora. Napadačeve ruke su bespomoćno klonule, a njegovo široko lice bilo potpuno nezaštićeno.

No, Holidej nije želeo da ga dokrajči: samo ga je zgrabio za ramena i snažno odgurnuo od sebe.

– Ja sa ovim događajem nemam nikakve veze – rekao je kratko. – Mirno sam jahao prema gradu kada sam naleteo na gužvu.

– Vraga ste išli svojim putem, mister! – planu grdosija, izvukavši revolver iz futrole. Umešani ste u ovo do grla i niko me ne može uveriti u suprotno!

– Kažem vam da grešite – odvratu Holidej primećujući da sagovornikov ton više nije tako oštar, kao i to da mu se obratio sa „vi”. – U svakom slučaju, mislim da ništa neće škoditi ako me saslušate.

– Pričajte.

– Krenuo sam u grad pošto sam se pre toga odmorio u krčmi Tima Šeja nekoliko desetina milja daleko odavde. I tako, dok sam se kretao putem odjednom sam ugledao petoricu jahača koji su iskršili iza stena. Zastao sam da vidim šta će se desiti, a onda shvatio da jure pravo prema meni. Kada su prišli bliže, prepoznao sam među njima Rensa Perenta.

Predvodnikove oči zasjaše.

– Znači, priznajte da ga poznajete? To je...

– Ama, saslušajte me do kraja! – prekinuo ga je Dok nestrpljivo. – Perent je jurio kao mahnit i kada me je ugledao, bez razmišljanje je opalio. Izmakao sam se, ali onaj kepec koji je jahao za njim pucao je u mene još iz daleka tako da sam morao da rea-

gujem. Pogodio sam ga pa je skliznuo s konja, a Perent je potpuno poludeo. Hm... da se niste pojavili možda ne bih uspeo da mu umaknem – završio je Holidej i pogledao neprijateljska lica oko sebe.

– Lepo smišljena priča, mister – komentarisao je snagator. – Ali ja sasvim drugačije gledam na celu stvar. Dakle, bili ste sa njima, u pogodnom momentu ste zbrisali, a onda se našli ovde jer... verovatno niste mogli da pronađete pravi put. Kada smo pogodili onu hulju Larija Perenta, vi ste se zbunili i niste znali šta da radite pa ste naleteli pravo na nas. Ostali su zbrisali, vrag će ih znati kuda, ali to im neće pomoći. Ostavili su traga za sobom i mi ćemo ih stići, makar išli na kraj sveta.

– Sto mu gromova, grešite! – viknuo je Dok iako to nije bio njegov običaj. – Upoznao sam Perenta kada smo boravili u Šejovoj krčmi zarobljeni poplavom. Pomogao sam mu da pređe reku jer mu se žurilo u Mun. Rekao je da treba da mu obese brata i da mora stići pre toga. Razlog zbog koga sam mu pomogao je to što mi je dan ranije spasao život.

Krupni čovek je koraknuo nazad i pljesnuo dlanom o dlan.

– Eh, to vam je velika, možda životna greška, mister! Već sama činjenica da ste pomogli Perentu žigoše vas kao njegovog saučesnika! Ja sam držao Larija Perenta u zatvoru i pripremao ga za suđenje. Taj je napravio toliko zla i nesreće da nije bilo sudije i poro-

te koji bi ga mogli osloboditi. Hm... taj čova bi visio kao odličan primer drugima iz njegove branše. Ali.. sve se pokvarilo. Vaša banda je došla, ubila dvojicu čuvara i oslobodila tog ubicu! Pa lepo smo vas videli kada ste bežali i sada vas prepoznali. Da li je tako, momci? Videli ste ovog tipa u gradu?

Holidej je mirno podigao glavu prema konjanicima koji su ih okruživali i slobodno ih pogledao u oči. Trojica od četvorice pratilaca pokazala su izvesnu dozu nedoumice i nisu rekli ništa. Ali je četvrti, dežmekasti čovek crne brade sasvim razgovetno procedio – Ja sam ga jasno video, Kori. On je sigurno jedan od njih. Možda čak onaj koji je ustrelio moga brata Vala.

Snagator kratko klimnu glavom.

– Zbog toga će visiti.

Holideju je prevršilo. Bled, stisnutih usana, krenuo je napred. No, čovek je mahinalno podigao revolver i uperio mu ga u grudi.

– Ostanite gde ste i ne mičite se, mister! Kako se zovete?

– Ja sam Džon Holidej, ako vam to nešto znači. A ko ste vi?

– Zovem se Kori Star. Nego... odakle ste vi? Ime mi zvuči poznato kao da sam ga već negde čuo.

Dok se kratko vreme dvoumio.

– Rođen sam daleko odavde, ali to sada nije ni važno...

– Rekoste da ste bili u krčmi Tima Šeja?

– Tačno, bio sam tamo.

Kori Star se hladno osmehnuo.

– E, tu ste napravili grešku. Taj deo pokrajine je poplavljen i odatle niko nije moga doći ovamo već više od nedelju dana. Dakle, ni vi, ni Perent, niti bilo ko drugi! A to znači da vaša priča, ma koliko bila uverljiva, nikako ne može biti istinita.

– Kažem vam da sam došao onuda kao i Perent koji je prešao pre mene. Morate mi verovati, Stare!

Ovaj se naglo uozbilji.

– Samo gubimo vreme! – prokomentarisao je ljutito, prišao Doku i izvukao mu kolt iz pojasa. Zatim se okrenuo i iz futrole na sedlu izvadio sjajnu, fino podmazanu vinčesterku. – A sada se penjite na konja, mister.

Holidej je ćutke poslušao i nekoliko trenutaka kasnije, jahao je na svom Migu praćen petoricom ljudi sa oružjem „na gotovs”. Najpre su prošli pored skupine stena niz padinu, a onda su skrenuli u usek odakle su se pojavili Perent i njegova grupa, a za njima i gonioci.

Posle nekih šezdesetak stopa stena ograničeni prolaz zavijao je na stranu i Holidej je ugledao jedan čist kružni prostor nekih stotinu metara u prečniku i u njemu tri kamene građevine. Najveća od njih nalazila se u sredini i na njenim prozorima nalazile su se gvozdene rešetke.

Na privezištu ispred dve sporedne zgrade bio je dosta jahaćih konja, bar dvadesetak, koliko je Dok mogao na brzinu da prebroji. Dosta ljudi stajalo je u grupicama razbacanim po čistini posmatrajući grupu od pet ljudi koji

su došli kroz prolaz i sa sobom vodili zarobljenika. Gotovo svi su nosili sive uniforme. Kori Star je poterao svog konja ka čelu kolone i zaustavio se ispred jednog od njih.

– Šta se ovde radi? – upitao je. – Da li je bilo još nekih neprilika?

– Ne, Kori, sve je u redu. Uspeli smo da ih smirimo.

– Odlično – odvratio je Kori Star zadovoljno. – Sledeća dva dana niko od njih neće dobiti hranu, a vode i hleba samo toliko da ne umre od gladi. Kada budu potpuno iscrpljeni biće mirni kao bube. Boliver će sa mnom doći u Mun gde ćemo povesti ovog nevaljalca i ubicu. A ti ćeš za to vreme doneti odozgo leševe poginulih.

Uniformisani čovek je mlitavo pozdravio Korija Stara, a Holidej je zapazio da je jedan od čuvara zauzeo poziciju sasvim blizu njega.

– A sada hajdemo! – naredio je snagator. – Holideje, na čelo! Bolivere, budi uz njega i drži ga na oku!

Čovek koga je star nazvao Boliverom, ružno se iskezi.

Dok je poslušao shvativši da bilo kakav otpor nema nikakvog smisla. Uskoro su ostavili iza sebe zatvorsku tvrđavu i malo po malo, duboko zašli u otvorenu preriju. Dva časa kasnije izbili su na jedan brdski prevoj i Holidej je u dolini ugledao ulice grada u kome je, koliko je mogao da primeti, bilo veoma živo.

– Terenski sudija neće doći bar još nedelju dana, Holideje. Ipak, ja ću se postarati da za ubistvo četiri moja do-

bra čoveka i pomoć koji si dao jednom ubici u bekstvu dobiješ ono što si zaslužio, a to je konopac!

Dok ga mrko odmeri.

– Moja priča će se pokazati kao verodostojna čim budem mogao da razgovaram sa nekim ko ima trunke raazuma u glavi, Stare – odbrusio je. – Kada budem oslobođen optužbe i pušten, savetujem ti da mi se kloniš sa puta!

Star je ljutito opsovao, a onda izvadio revolver i drškom ga tresnuo po glavi. Dok je klonuo na Migov vrat pokušavajući da savlada bol i tamu koje su ga brzo obuzimale. Kao iz daljine je čuo Starov glas koji za koji mu se činilo da dolazi iz nekog dugačkog mračnog tunela.

– Rekao sam ti da zavežeš gubicu, mister. Sada ćeš je zaista zatvoriti, tako mi boga!

Posle toga čuo je neku neobičnu grmljavinu, a tama koja ga je obavila postala je gusta i neprozirna.

Činilo se da tone u bezdan.

* * *

– Baci ga tamo unutra.

Kroz izmaglicu podsvesti Holidej je razgovetno čuo te reči. U ušima mu je još uvek zvonilo, a nepodnošljiv bol kljuckao ga je po glavi. Neko ga je gurnuo i on se zateturio i pao na pod.

Svest se vraćala lagano, u blagim talasima. Kroz maglu je začuo odjek čizama na drvenom podu, a onda mu se vrh čizme zario u rebra. Mada je bol bio strahovit, stisnuo je zube i nije pustio ni glasa.

– U redu, u redu – dobacio je neko prilično oštro. – Sada je dosta toga, Stare. On je u mojoj nadležnosti.

– On je prokleta hulja i ubica, Simp-
sone – zabrundao je Kori Star. – Takvi
od mene ne zaslužuju pristojno pona-
šanje i human postupak. On i još če-
tvorica majmuna među kojima je bio i
Rens Perent, provalili su kod mene u
zatvor i oslobodili Larija Perenta. Pri
provali su ubili dvojicu čuvara, a kada
smo pošli za njima ubili su još dvojicu.
Dakle, zbog ovog nitkova izgubili smo
četvoricu dobrih ljudi.

– Zar je Lari Perent pobjegao?

– Da, za dlaku – odvratio je Star.

Holidej je podigao glavu i video kako
se upravnik zatvora cinično osmeh-
nuo.

– Ali ne zadugo – nastavio je Star.

– Udesili smo ga kada je pokušao da
pređe preko planine. Oni drugi uspeli
su privremeno da pobjegnu.

Dok je blagim pokretima protrljao
oči i naslonio se na zid. Posmatraju-
ći Korijsa Stara kako se šepuri ispred
njega, poželeo je da ga čvrsto ščepa
za vrat i dobro isprebija. No, znao je
da to sada nije moguće pa je skrenuo
pogled sa Korijsa Stara i osmotrio nje-
govog sagovornika koji je raširenih
ruku stajao oslonjen na pisaći sto. Na
nejgovoj košulji svetlucala je metalna
šerifska zvezda. Bio je srednjeg rasta,
prilično snažan, odlučnih ali veoma
simpatičnih crta lica.

Primetivši da ga Džordžijanac po-
smatra, čuvar zakona upita – Vi ste,
dakle, taj Holidej?

Dok je pažljivo opipao čvorugu na
temenu i klimnuo glavom. Nedostajao
mu je njegov „kalifornija” šešir, odelo
mu je visilo i na nekoliko mesta bilo
poprskano kapljicama krvi, košulja
mu je bila prljava i izgužvana, a tanka
elegantna kravata razvezana. Sve u
svemu, Dok Holidej nije nimalo ličio
na onog samosvesnog elegantnog pu-
stolova o kome su širom Divljeg zapa-
da kružile najrazličitije priče.

– Kori Star je podneo veoma ozbilj-
nu optužbu, mister Holideje, optužbu
koju je potvrdio i mister Boliver, a to
je ovaj čovek što stoji pred vratima.
Njih dvojica tvrde da ste dojahali sa
grupom Rensa Perenta, napali državni
zatvor u gradu Mun i pomogli jednom
ubici da pobjegne. Dakle, šta imate da
kažete u svoju odbranu, mister?

Dok nije odmah odgovorio pošto je
sređivao odelo pokušavajući da se
uljudi. Najzad se nakašljao i mirno po-
gledao u šerifa.

– Šta imam da kažem? Pa samo to
da mister Star ne govori istinu. Ja ne-
mam nikakve veze ni sa tim napadom
niti sa bekstvom iz zatvora.

Nezadovoljan Holidejevim odgovorom,
Kori Star je glasno opsovao.

– Svi oni lažu, je li tako. Simp-
sone? To za tebe nije ništa novo, imao si već
stotinu puta da čuješ zločince kako
govore laži, a izgledaju kao nevinaš-
ca. Sto mu muka, Boliver je bio sa-
svim blizu i on ga je identifikovao kao
jednog od napadača. A on nije ni slep,
ni pijan, zar ne?

– Tačno je da je Boliver dosta pouzdan svedok, ali greške su ponekad moguće – prokomentarisao je Simpson. – Naročito onda kada kuršumi zvižde oko ušiju. U svakom slučaju, mislim da ste mi rekli sve što u ovom trenutku treba da znam, mister Stare. Kada bude došao terenski sudija ja ću vas odmah obavestiti kako biste mogli da prisustvujete suđenju.

Stavljajući na taj način do znanja da razgovor među njima završen, šerif je uzeo svežanj ključeva i otvorio prvu ćeliju. Okrenuvši se prema Holideju dao mu je znakda pristupi. Kada je Dok prošao pored njega i ušao u ćeliju, odmerenim pokretima je zaključao vrata i bacio svežanj ključeva na sto.

Kori Star i njegov pratilac oklevajući su pošli ka izlazu. Stigavši do vrata, snagator se nezadovoljno namrštio, hladno odmerio Holideja i dobacio – Ne bi mi nikako odgovaralo da ovaj tip pobegne, šerife. Tako nešto svakako ne bih mogao da saopštim porodicama ubijenih ljudi.

– Ovo je moj zatvor, a ne tvoja kaznionica, Stare. Biće izveden pred sud da odgovara za delo koje si ga optužio i to je sve što mogu da ti kažem.

– Odlično – promrmljao je Star i izašao.

Čim su se vrata zatvorila, Simpson priđe rešetkama i zagleda se u Holideja.

– Vidim da imate čvorugu i nešto krvi na glavi. Udarac drškom?

Dok kratko klimnu glavom.

– Star?

– Ko bi dugi?

Simson jedva čujno uzdahnu i odgega se do pisaćeg stola. Pošto je napisao kratak izveštaj, otvorio je ulazna vrata kancelarije i zagledao se na ulicu.

Neko vreme je u prostoriji vladala tišina, a onda se Dok obrati Simpsonu.

– Ono što sam vam maločas rekao je sušta istina, šerife. Tek rano jutros napustio sam krčmu Tima Šeja koga vi verovatno poznajete. Ako pošaljete čoveka da to proveriti na licu mesta, ubeđen sam da će Šej lično doći da posvedoči i oslobodi me svake krivice. Pored njega u krčmi su bile još najmanje tri osobe koje su me videle izvesna mis Kentrel i njen deda koji su se u potrazi za dobrom zemljom našli tamo zarobljeni poplavom i još jedan tip, neki probisvet kôga je Perent ranio. Svi oni će potvrditi da je moj iskaz tačan.

– A kako ste vi prešli reku?

– Pa, sačekao sam nekoliko časova. Kada je kiša prestala da pada jedan stari traper po imenu Džas Mak Harg odveo me je do mesta gde na reci postoji veliki gaz. Tamo sam prešao i pošao ovamo.

– Ah, znam Mak Hargu – odvratio je. – On je od onih tipova koji stalno skitaju levo – desno. Ipak, pošten je čovek i mogao bi vam biti veoma pouzdan svedok.

Dok se osmehnuo krajičkom usana.

– Hm... na njegovu pomoć bismo na izvesno vreme mogli da zaboravimo. Kada smo se rastali otišao je da postavlja zamke po planini i ne verujem da ga neko može pronaći.

Simpson je zatvorio fijoku svog pisaćeg stola, naslonio se na ivicu i zamišljeno odvratio – Star kaže da je reka još uvek nabujala i da je veliki teren poplavljen. Kako bi onda neko mogao da ode i porazgovara sa Šejom?

Dok je prišao i čvrsto stegao rešetke.

– Ima načina da se stigne do tamo. Mak Harg mi je pokazao gde se može preći, mister. Otprilike jednu milju od mesta gde se nalazio most stoje dva drveta pamukovca. Reka je na tom mestu široka ali nije opasna, iako tako možda izgleda. Najopasniji brzaci su sasvim pored obale, ali je tamo dno dovoljno čvrsto da konj po njemu može da hoda. Prema tome, dobar jaháč bi lako mogao da stigne do Timove krčme.

Simpson se zamisli.

– Koliko vremena je potrebno da se stigne do tamo?

– Pa, rekao bih najviše pet do šest časova.

Simpson skrenu pogled prema otvorenim vratima, bolje reći pustoj ulici obasjanoj vrelin suncem.

– Pa... sutra u zoru bih mogao poslati nekoga, Holideje. Potencijalni svedok bi mogao da stigne kasno uveče ili tek u toku noći.

Naravno, Doku se nije svidelo da ceo dan, a možda dan i po provede u ćeliji. Ali, pošto nije video nikakvu drugu mogućnost da promeni svoj položaj, smireno je prokomentarisao – Pa, mislim da je to najviše što možete učiniti, šerife.

Simson se kratko složio, a onda podigao glavu i odmerio simpatičnog starca koji je ušao unutra i već sa praga skinuo svoj šljampavi šešir i bacio ga na čiviluk.

Prišavši unutra bacio je pogled prema prvoj ćeliji i upitao šerifa prijateljskim glasom – Dakle, šta imamo unutra, Rufe?

– Jednu vrlo krupnu zverčicu, Doka Holideja, – odvratio je Simpson. – Dobro otvori oči i motri na njega dok ja dovedem lekara. Eh, da... mogao bi da mu pripremiš nešto za jelo.

Starac je samo klimnuo glavom i sklonio pramen prosede kose sa čela. Čim je šerif izašao prišao je rešetkama i pažljivo odmerio Doka.

– Moje ime je Li Etkins – rekao je.

– Šta je sa tobom, mladi čoveče?

– Zabuna, rekao bih – odvratio je Holidej kratko.

Starac je zažmirio i po izrazu njegovog lica moglo se zaključiti da sa rezervom prima zatvorenikove reči.

– Aha... to je tvoja priča. Ne kažem da se ne događa, ali vrlo retko. Dakle, lepo se smesti, mister i nemoj mi zadavati glavobolje. Ako sve bude u redu, osećaćeš se kao u najboljem hotelu. Poslušaj moj savet i miruj. Šta će biti, biće i ne vredi ti da se mnogo nerviraš.

* * *

Dok je sklopljenih očiju ležao na tvrdom krevetu i zurio u plafon. Onda je jaka eksplozija prolomila tišinu predvečerja. Hitro je ustao i pogledao

Li Etkinsa i šerifa Simpsona koji su kao opareni skočili sa svojih mesta. Etkins je prvi doleteo do zidne police sa puškama i uzeo odatle svoju vinčesterku.

– Čini mi se da je eksplodiralo negde pored banke – povikao je jurnuvši napolje.

Dok se osvrnuo oko sebe, a onda se popeo na krevet i kroz prozorčić sa rešetkama provirio napolje.

S druge strane, Simpson je potrčao do prozora i glasno opsovao ugledavši trojicu jahača kako u galopu izbijaju iz uličice pored banke i glavnom gradskom ulicom jure prema jugu. Hitro je izvadio revolver iz futrole, ali nije opalio već je pojurio napolje. Brzo je prestigao starijeg i sporijeg Etkinsa i probivši se kroz gomilu radoznalih građana, prvi stigao do banke. Ušao je u zgradu dok je Etkins ostao na tremu kako bi zamolio ljude da se malo udalje. Oni su poslušali, ali tek toliko da „oslobode” telo čoveka koji je bez pokreta ležao u prašini.

Posle nekih pet šest minuta Simson je izašao napolje, bled i veoma ljut. Oštrim glasom je izdao nekoliko naređenja, probio se kroz gomilu i žurnim korakom se vratio u svoju kancelariju. Jasnim, oštrim pokretima zgrabio je drugu pušku, proverio metke u ležištu i napunio oba džepa rezervnom municijom. I taman kada se okrenuo i pošao ka vratima, u kancelariju je upala grupa ljudi ozbiljnih, smrknutih lica.

Jedan čovek je koraknuo ispred ostalih, neprijateljski odmerio Holideja u ćeliji, a onda se okrenuo prema šerifu – Dakle, Simsopne? Reci šta nameraš da preduzmeš?

– Da ih gonim, šta bi drugo?

– A ovaj? – upita debeljko pokazavši prstom na Doka.

– On će ostati ovde.

– Zašto gubiti vreme sa njim, šerife? Star je nešto ranije navratio u salun i ispričao nam sve o njemu. Znaš, Kori smatra da bi bilo najbolje da ga odmah obesimo i tako svršimo celu stvar. Onda ti ne bi morao da brineš što ga ostavljaš bez čuvara i mogao bi da bez problema povedeš sve raspoložive ljude za tim prokletim Perentom.

– Ko kaže da je bio Perent? – viknu šerif vraćajući revolver u futrolu i sa izrazom besa na licu koraknuvši prema sagovorniku.

– Ja kažem, vrag te odneo, Simpso-ne! Ha, video sam poternice koje su okačene pred ulazom u tvoju kancelariju, a imao sam prilike da osmotrim i njega kada je bežao iz banke. Sigurno sam ga prepoznao i nema nikakve sumnje da se radi o Perentu.

– Znam sve to, Krozbi – odbrusio je Simpson neljubazno. – I mislite da je meni mило što je Belami mrtav? Ako želite da učestvujete u poteri i izložite se opasnosti, onda pođite po svoje konje. Ja polazim u poteru, a ti, Etkinse, ostani i čuvaj našeg zatvorenika.

Debeljko, međutim, nije obraćao pažnju na njegove reči. I ne gledajući ni

na koga, došao je do rešetki ćelije i još jednom sa mržnjom odmerio Holideja.

– Prljava svinjo! – povikao je lupivši pesnicom o rešetke. – Ako te se dočepam udaviću te golim rukama! Časna reč, visićeš ne zvaao se ja Krozbi! – dodao je pruživši ruke kroz rešetke kao da želi da dohvati zatvorenika.

Međutim, Dok se nije ni pomerio. Iako je pomahnitalom debeljku bio na dohvat ruke. Međutim kada ga je Krozbi u nastupu besa nekako dohvatio za vrat, Dok ga je zgrabio i gurnuo ga napred, a zatim povukao nazad tako da je podlakticama snažno udario o rešetke i bolno jauknuo.

– K sebi ruke, mešino debela! – viknuo je besno. – Zahvali bogu što te nisam polomio! I drugi put nemoj da dižeš ruke na boljeg od sebe!

Krozbi je izvukao ruke iz rešetaka i posle prvog trenutaka zbunjenosti, mašio se revolvera. No, Simpson se u dva skoka našao pored njega, zgrabio ga za okovratnik i prosto odvuкао od ćelije.

– Pazite kako se ponašate! – zapretio je. – Ja sam ovde gospodar i moja reč mora da se poštuje! Šta naredim, to ćete da radite. Jeste li razumeli?

– Samo gubiš vreme, Simpstone. U redu, ne moraš da postupiš onako kako hoćemo, ali ti sada odlaziš, zar ne? E pa, znaj da ćemo ovoga nitkova i nevaljalca ipak srediti onako kako smatramo da je najbolje!

Šerif je pogledao debeljka i u trenutku se zacrveneo. Pošto je potpuno izgubio strpljenje, grubo je izgurao

Krozbi na ulicu da bi zatim povikao – Izlazite! Odmah!! Hajde, šta čekate?

Građani su ustuknuli zaprepašćeno posmatrajući uvek mirnog šerifa koji je cepteo od ljutine. Spolja su se čuli ljutiti komentari uz spominjanje Belamijevog imena. Li Etkins je izašao napolje i brzo se vratio.

– Napolju se okuplja sve veća gomila, Rufe – prokomentarisao je zabrinuto. – Uskoro će im se pridružiti i oni iz saluna.

Simpson je ljutito opsovao i stavio rezu na vrata. I tek što je gvozdена šipka „sela” u ležište, na vratima je odjeknulo snažno i nervozno lupanje.

– Otvori ili ćemo provaliti Simpstone! – vikao je neko praćen uzvicima odobravanja.

Holidej je prepoznao bankarev glas, piskav od ogorčenosti i onog neobjašnjivog unutrašnjeg osećanja koje pretvodi žeđi za linčom. Zatim se začuo zvuk slomljenog stakla i odmah zatim kroz razbijeni prozor uletela je cigla. Sitni komadići stakla zasuli su Rufa Simpsona koji se psujući povukao nekoliko koraka nazad ne primetivši da je došao sasvim nadomak Holidejeve ruke.

Istoga časa snažan udar potresao je vrata i celu prostorju. I Dok i šerif Simpson su odmah shvatili šta se događa. Naime, nestrpljivi građani nastojali su da vrata razbiju deblom kojim su, poput srednjevekovnog „ovna”, nasrtali na vrata. Pred ritmičkim udarima debla od koga su otpadali komadi

maltera oko ragastova, šerif je uzmao još korak – dva, sav crven u licu od nemoćnog besa.

– Prokletnici, platiće mi za ovo! – prasnuo je gnevno.

– Platiće, a kada? Kada me budu obesili? – dobaci Holidej rezignirano.

Simpson ga u poluokretu okrznu kratkim pogledom.

– To će im uspeti samo preko mene mrtvog, Holdeje. Vi ste pod mojom vlašću i tako će i ostati, makar me to koštalo života!

U tom času zatvorska vrata su popustila pod upornim udarcima teškog debla. Simpson je okrenuo leđa Holideju i pogledom potražio Li Etkinsa koji je čučao u polutami.

– Budi spreman, Li – dobacio je tiho. – Prvom koji upadne pucaj u noge! – dodao je nešto glasnije.

Sačekavši momenat šerifove neopreznosti, Dok je jednom rukom izvukao Simpsonu kolt sa bedra, a drugom mu oteo pušku iz ruke. Ovaj se iznenađeno okrenuo, ali je Holidej snažno stegao pušku i zavitlao je u unutrašnjost ćelije. Udarivši u zid, puška je opalila i vikâ ispred zatvorskih vrata nešto se utišala.

– Daj ovamo ključeve i otvori ćeliju, Etkinse! – povikao je Dok oštro. – Požuri i bez raspravljanja! Hajde...

Za to vreme Simpson je grčevito dograbio gvozdene rešetke i sa gnevom odmerio Holideja dok mu se lice grčilo od nemoćnog besa. Što se tiče njegovog pomoćnika, on je pošao prema

zidu gde su visili ključevi i u trenu zastao.

– Sto mu gromova, to nije način, Holideje. Ako pobegnete moraćemo za vama, a u tom slučaju neće biti nikakve šanse da obuzdamo ove polupijane budale da vas linčuju.

– Gonite me koliko hoćete, mister – dobaci Dok rezignirano. – Ali, tek kada odem odavde. A sada otvori vrata! Pretpostavljam da imam samo malo vremena, a onda... Ni moj ni Simpsonov život neće vredeti mnogo.

Nezadovoljno mrmljajući, Etkins je rešio da posluša. Zato je, ne obazirući se na Simpsonovo zabezeknuto lice, uzeo jedan veliki ključ, brzo prišao vratima i ćutke ih otključao. Dok se munjevito našao na izlazu, gurnuo rešetkasta vrata i njima priljubio starog Etkinsa uza zid. Istog momenta ljutiti Simpson se bacio na njega, ali je on vešto izbegao napad pošto je sličnu reakciju i očekivao. Ne želeći da upotrebi revolver, uhvatio je šerifa za ruku i zavrnuo je u momentu kada su se vrata pod udarcima debla slomila u paramparčad.

Dok je znao da mora munjevito da reaguje. Okrenuo se na petama, ispalio dva hica visoko u prolaz iznad vrata i naterao one koji su potrčali unutra da žurno ustuknu i razbeže se padajući jedan preko drugoga. Jedno tane zviznulo je pored Dokovog ramena i pogodilo Li Etkinsa u nogu. Postariji pomoćnik šerifa je kratko jauknuo, a onda šepajući skočio u zaklon iza pisaceg stola.

U međuvremenu, Simson se „povratio” i ponovo nasrnuo na Holideja. On je kratko žmirnuo i mrzovoljno procedio – Ako još niste dovoljno naučili, onda utoliko gore po vas, šerife.

Nije završio rečenicu, a već je zamahnuo rukom i drškom revolvera udario šerifa po glavi. Simpson je posrnuo i pao na kolena i, uhvativši slabom rukom Doka za pantalone, pokušao da mu se suprotstavi. U tom trenutku napolju su planula još dva hica i prozviždala mu pored glave. Bez razmišljanja je odlučno odgurnuo šerifa i pojurio prema zadnjem izlazu, podigao zasun i široko otvorivši vrata izjurio napolje. Za trenutak je zastao očekujući sa koje će strane doći napad. Onda je začuo glasan šum, munjevito se okrenuo i ugledao četvoricu koji su se trčeći približavali preko dvorišta. Ne razmišljajući ni trena, ispraznio je ceo magacin pucajući im u noge, a zatim otrčao do štale i zrgabio sedlo iz boksa. Dok je pokušavao da osedla Miga meci su zujali oko njega probijajući primitivan drveni zid štale.

Naravno, to ga nije odvratilo od namere da pobegne pa se bacio u sedlo i poterao Miga na čistinu. Iznenadeni, ljudi su se razbežali kud koji. Samo jedan je bio dovoljno pribran da klekne i nanišani, ali Dok je poterao ždrepcu pravo a njega. Preplašeni čovek odskočio je u stranu, a ispaljeni hitac odleteo je daleko uvis.

Jahao je brzo i izbio na čistinu gde više nije bilo nikakvih prepreka za bekstvo. Sada je sve lakše, pomislio

je. Jer, nijedan konj na Divljem zapadu nije mogao da se meri sa Migom u brzini i izdržljivosti.

VI

Prešao je punih pet milja pre nego što je zategao vođice i pustio konja da malo odahne. Nedaleko ispred njega videla su se svetla državnog zatvora u Munu. Za trenutak je pozeleo da ode do Korijske Stare i osveti mu se za ono što mu je učinio. No, to je trajalo samo nekoliko trenutaka. Znao je da je u pitanju nerealna želja jer je u kamenoj tvrđavi bilo suviše čuvara kojima, makoliko da je bio sposoban, nije mogao da se suprotstavi.

Zahladnelo je, pa je zakopčao jaknu i ogrnuo se kabanicom. Možda će ponovo početi da pada, pomislio je i pogledao u nebo. Mesec je upravo izašao, ali su ga dolazeći oblaci neprestano zaklanjali, s vremena na vreme otkrivajući tek po koji njegov deo. Vidljivost je bila slaba što mu je dosta odgovaralo. Zato je nastavio da jaše sve dok nije stigao do omanjeg proplanka koji se pokazao pred njim čim je zavio iza okuke jednog potoka.

Tragovi na mekom tlu ukazivali su mu da nije bio prvi konjanik koji je prošao tim putem. Pažljivim čitanjem zaključio je da su tuda prošla dva para jahača u razmaku od samo nekoliko časova. Za prvu grupu je pretpostavio da su Rens Perent i njegov pomagač, a drugi bi mogli biti... jedino Kori Star

sa nekim od svojih stražara koji su pošli u poteru za njim.

Holidej je ponovo krenuo nateravši Miga da zagazi u reku. Matica je još uvek bila brza i ponela ih je nizvodno nekoliko stotina metara. Na drugoj strani reke odmah je otkrio tragove obe grupe konja. Jašući laganim kasom, popeo se u nešto više predele. Vreme je prolazilo i u sam izlazak sunca stigao je do nekog čvrstog prevoja gde je zategao vođice i zaustavio konja. Baš u tom trenutku u žbunju iza sebe začuo je neki šum. Okrenuo se u sedlo, prekorevajući sebe što je bio tako neoprezan.

Onda se žbunje razdvojilo i kroz otvor između granja ugledao je Džasa Mak Harga na svojoj muli. Starac mu se kratko osmehnuo umesto pozdrava, ali se po njegovom licu videlo da je zbog nečega veoma zabrinut.

Holidej odahnu i glasno mu otpozdravi.

– Vrag vas odneo, Mak Harg, zašto se šunjate! Šta da sam odmah opalio, a vi dobili metak između očiju?

Stari odmahnu rukom.

– Meni se čini da ste vi bili u većoj opasnosti da vam glavu prosviraju olovom Holideje! Eh, eh... već punih pet minuta vas držim na nišanu i sreća vaša da sam vas prepoznao.

Dok kratko uzdahnu, a stari sjaha i polako krenu prema njemu. Onda se iznenada zajedno sa životinjom vratio u žbunje, iz futrole sa sedišta izvukao pušku i provirio kroz otvor.

Holidej je priterao konja do njega i životinje i tek onda lagano sjahao.

– Šta se dešava? Nešto vas brine, Mak Harg?

Traper je promrmljao nekoliko reči i provukao prste kroz podužu, sedu bradu.

– Tačno je da me brine, mister. Naime, logorovao sam ovde dve noći i za to vreme nisam video toliko ljudi kao danas. Ne znam u čemu je stvar i zašto se svi muvaju ovuda, Holideje?

– Pa, šta da vam kažem, stari? Stvari su se zakuvale i, što se mene tiče, situacija nije baš najbolja. S druge strane, to što sam vas našao lično mi dosta vredi.

– Zar? Kako to, sinko?

– Pa, pošto sam se rastao sa vama upao sam u gadne neprilike – kazao je i u nekoliko rečenica ispričao starcu sve što se dogodilo od dana njihovog rastanka do ovog viđenja.

Mak Harg je zinuo i donja usna mu se mlitavo opustila.

– Pobegli ste iz zatvora! Oteli ste šerifu revolver i njime pucali na njega! Do đavola, vi ste baš ugurali glavu u omču, mister! Samo, posle svega što sam čuo ne vidim kako bi susret sa mnom mogao da mi pomogne.

Dok je stari govorio Holidej je pripalio jednu „virdžiniju” i otpuhnuvši dim mirno odvratio – Mak Harg, meni bi mnogo odgovaralo ako biste za neko vreme prestali sa postavljanjem zamki.

Stari skupi obrve.

– Šta? Da prekinem sa hvatanjem divljači? I sami znate da tako zarađujem za život jer...

– Da ne dužim, želim da pođete sa mnom u Mun – prekide ga Dok blago.

Traper ga zgranuto odmeri.

– Mun?! Više od svega na svetu mrzim taj prokleti grad!

– Razumem vas, ali odmah da kažem da nećete morati dugo da se zadržavate. Samo koliko je potrebno da potvrdite moju izjavu da nisam prešao reku sa Perentom. Naime, kada budem uverio Simpsona da sam u Šejlovoj krčmi proveo onoliko vremena koliko stvarno jesam, sve sumnje i optužbe protiv mene pašće u vodu.

Stari zamišljeno klimnu glavom.

– Pa... ne mogu da dozvolim da od nekog čoveka napravim bandita zbog nečega što on nije učinio. U redu, sin-ko, poći ću sa tobom u Mun.

Dok ga zadovoljno potapša po rame-nu.

– Mnogo sam vam zahvalan, Mak Harg. Možemo krenuti kad god želite.

Traper se namrgodi.

– E, pa, to neće biti baš tako brzo. Hm... računam da će proći mnogo vremena pere nego što se odavde bude moglo otići sasvim bezbedno. Namera-vam da ovde ostanem sve dok prerija bude slobodna od raznih napasnika.

Holidej još jednom otpuhnu dim i po-verljivo upita – Da niste možda videli Perenta?

– Video sam tog prokletnika, a posle toga i Korija Stara. No, nije mi od-govaralo da se pokazujem, pogotovo

što se radi o čoveku o kome sam čuo sve najgore, čoveku sadisti i rođenom ubici.

– Kada i gde ste ga tačno videli?

Mak Harg pokaza prstom prema jugu.

– Tamo negde, vidite kod onog uzvi-šenja, pre otprilike jedan sat. A tu je odmah i Kori Star. U stvari, negde dvadesetak minuta pre nego što ste se uputili ovim pravcem, Kori Star je sa konjem preplivao reku i odjahao za Perentom. Ali, vi ne biste trebali da razmišljate o njima. Po mom mišlje-nju bilo bi najbolje da se vratite putem kojim ste došli, zaboravite na Stara i Perenta i predate se šerifu Simpsonu. Ja ću poći sa vama i raščistićemo tu glupu situaciju.

– Za jedan sat?

Mak Harg odmahnu glavom.

– Neka ipak bude dva sata, jer želim da damo Koriju dovoljno vremena da se udalji.

Shvativši da nema smisla protiviti se, Dok ćutke klimnu glavom. Seo je pored traperu i sklopio oči. Minuti su se lenjo vukli, a svuda oko njih vlada-la je tišina.

Kada je Mak Harg konačno odlučio da pođe, učinio je to bez ikakve najave. Stari planinski lovac jednostavno je ustao sa svog mesta, vratio pušku u futrolu na sedlu i krenuo nizbrdo, istom padinom kojom je nedavno sti-gao Holidej. Naravno, on ga je sledio u stopu i sve se odvijalo bez proble-ma. Ali, kada su stigli nadomak reke, stari je stavio ruku na kundak puške,

a glavu malo nakrivio na stranu kao neko ko pažljivo osluškuje.

Holidej mahinalno potegnu kolt iz futrole.

– Šta se desilo?

– Za sada ništa, ali osećam da nešto nije u redu – kazao je Mak Harg.

Holidej nije čuo nikakav šum, ali se sećao sličnih momenata u životu, trenutaka kada je apsolutna tišina nagoveštavala da će se nešto desiti. Možda se i sada radilo o takvoj tišini pred buru koji je stari planinski lovac instinktivno osetio.

I već sledećeg trenutka došlo je do bure.

Naime, sa donjeg dela padine na njih su ispaljena četiri hica, a onda se žbunje razdvojilo i Rens Perent je, praćen još dvojicom, jurnuo uz brdo.

Džas Mak Harg je sa dva kuršuma pogoden u grudi. Od udara tanadi stari se okrenuo u sedlu i levom rukom pritisnuo mesto gde je pogoden. – Sto mu gromova... – uspeo je da kaže, a zatim je zastenjaio i srušio se na zemlju.

Videvši da je vrag odneo šalu, Holidej je podigao kolt i opalio. Metak je pogodio jednog od Perentovih ljudi i on je jauknuvši pao na zemlju. Drugi pratilac skrenuo je nalevo i nadao se u bekstvo. Onda je Dok pucao još jednom i pogodio Perenta u ruku, zbog čega je bandit snažno cimnuo uzdu i okrenuo konja. Polegnavši po konjskom vratu snažno ga je mamuznuo i poterao prema zaklonu. Holidej je ispalio još jedan hitac za beguncem,

ali je Perent već bio van domašaja iza jednog malog uzvišenja.

Dok je onda poterao konja u trk. Perentov pratilac koji je prvi pobegao doterao je konja do ivice jedne jaruge i tu zastao. Kada je video da mu se Holidej približava razrogačio je oči od straha i... zapucao.

Holidej je osetio kako mu je tane prozujalo kroz šešir i povukao. Dva puta je pritisnuo oroz i udar teške tanadi zbacio je Perentovog saučesnika iz sedla i poneo ga ka jednom velikom žbunu debelih grana. Njegovo telo se samo jednom grčevito protreslo, a onda je zločinac ostao da visi na polomljenoj grani, ruku mlitavo opuštenih pored beživotnog tela.

Dok je naglo zategao uzde, a onda hitro napunio magacin i osvrnuo se oko sebe tražeći Perenta. Ugledavši ga zadovoljno je zviznuo i odmah se uputio prema uzvišenju, ali je istog trenutka začuo topot kopita drugih konjanika koji su se približavali. Okrenuo se u tom pravcu i ugledao Korija Stara i četvoricu stražara koji su tutnjeći jurili ka njemu.

Mahinalno je podigao kolt da nanišani, ali se predomislio i vratio ga u futrolu. Protiv petorice neprijatelja na otvorenom prostoru nije imao nikakve šanse. Shvativši da mu je bekstvo jedini izlaz, mamuznuo je svog snažnog ždrepcu koji ga je za tren oka izneo van domašaja kuršuma Korija Stara i njegovih pratilaca. Star je pripucao, ali njegovi hici su prozviždali visoko iznad granja.

– Smaknite ga, vrag vas odneo!– urlao je Star. – Bolivere, preseci mu put!

Dok je video kako Star rukom pokazuje prema uzvišenju kuda je pobegao Rens Perent. Zato je mamuznuo Miga i naterao ga u galop. Naravno, izvanredna životinja je dala sve od sebe tako da je Dok uspeo da isprednjači nekih pedesetak metara i do vrha padine stigne pre Bolivera. Videvši šta se dešava, ljutiti Starov saradnik je zaustavio konja i nanišanio. Odjeknuo je pucanj i tane je prozviždalo samo nekoliko santimetara pored Holidejeve glave. Ljut i ledenog pogleda, Dok se okrenuo i sa dva precizna hica izbio revolver iz Boliverove ruke. Prestrašen ovakvom preciznošću, čuvar državnog zatvora pojurio je u zaklon.

Međutim, Kori Star je nastavio da juri za Džordžijancem koji je dva puta imao šansu da ga skine iz sedla, ali se ipak uzdržao. Smatrao je, naime, da trenutno i bez toga ima dovoljno komplikacija pa mi mu ranjavanje i eventualna pogibija upravnika zatvora doneli samo nevolje.

Zato je kratko uzdahnuo pustivši Miga da juri koliko god ga noge nose. Snažni ždrebac bez napora je presekao padinu, izjurio u otvorenu preriju, a onda jurnuo napred kao strela. Posle nekih desetak minuta, Dok ga je sa dosta napora zaustavio da bi se zatim pažljivo okrenuo oko sebe i osmotrio okolinu.

Već posle nekoliko trenutaka ugleđao je Rensa Perenta kako jaše ivicom

jednog brdskog prevoja bespoštedno goneći konja pod sobom. Od ostalih jahača nigde ni traga.

Zato je lagano sjahao i ponovo napunio svoj kolt sa drškom od slonovače. Mak Harg je bio mrtav i to je sada bila njegova glavna briga. Stari planinski lovac bio je deo alibija koji bi mu omogućio da otkloni sa sebe bilo kakvu sumnju. Bio je voljan da pomogne i to je platio životom.

Ovaj kratak odmor mu je dobro došao. Ponovo je uzjahao i uputio se prema krčmi Tima Šeja. Ako su Beti i Konrad Kentrel još uvek bili tamo, mogao ih je privoleti da dođu sa njim do Muna i posvedoče pred šerifom Simpsonom da je govorio istinu. Posle toga bio bi slobodan da pođe u poteru za Perentom, natera ga da se preda i dovede ga u Mun gde bi mu se sudilo za sve što je učinio.

Druga mogućnost bio je bespoštedni obračun u kome bi jedan od njih platio glavom. Tu se Dok uzdao u svoju veštinu, brzinu, ali i moralnu snagu koju mu je pružalo osećanje da se bori na strani pravde. Onda bi pošao da potraži Korija Stara i stavi ga na pravo mesto. Nije voleo da ljudi bez čovečnosti i duha budu na mestu u društvu koje nimalo ne zaslužuju.

* * *

Šejova krčma izgledala mu je usamljenija nego kada joj se približavao prvi put. Mada su ulazna vrata bila otvorena što je normalno za lep i sunčan dan, Holidej u unutrašnjosti

zgrade nije primetio nikakvo kretanje. To je bilo dosta čudno pošto je došao uobičajenim putem koji je čitave pola milje izložen pogledu tako da je Šej mogao dobro da ga vidi i na vreme prepozna. Nije bilo ni Beti Kentrel da izađe i pozdravi ga što je samo pojačalo osećaj nelagodnosti koji je rastao kako se približavao zgradi.

Ipak lagano je ujahao u dvorište i zaustavio se pored same verande. Jači vetar dunuo je iz prerije i pod njegovim naletom zaškripale su stare grede i rasušeni prozorski kapci. Prikupio je oko sebe kišni ogrtač i desnom rukom proverio da li mu se kolt lako vadi iz futrole. Zatim je odlučno zakoračio na verandu, oprezno prišao vratima, lagano ih odgurnuo i provirio unutra.

Mala ulazna prostorija bila je prazna.

– Šeje, jesi li tu?

Niko nije odgovorio.

Sitnim, opreznim korakom ušao je u veliku prostoriju, neprestano držeći ruku na dršci revolvera. Onda ga je nešto nagnalo da izvuče kolt. Nešto nije bilo u redu, osećao je to svojim šestim čulom, onim životinjskim instinktom delimično sačuvanom u svakom civilizovanom biću. Polako je došao do šanka na kome se pored prevrnute flaše viskija nalazila jedna prazna čaša, a pored nje opušak cigarete. Na ispustu u zidu, tamo gde je Tim Šej držao novac, ležala je još jedna prevrnuti boca, a limene kutije nije bilo nigde. Uzdahnuo je i pogledao razvaljena vrata Šejove sobe iza šan-

ka. Žurno je prošao pored šanka i kao ukopan zastao na pragu.

Roj Iverson je ležao licem okrenutim ka podu, a oko njega je bio razbacan Šejov novac. Imao je ranu na čelu i krvavu mrlju na vratu koju je delimično prekrivala ulepljena kosa. A onda se neprijatno trgao i osetio kako ga nešto steže u grudima. Naime, na krevetu je ugledao nepomično Šejovo telo u sedećem položaju. Iz krčmarevog vrata virila je dugačka drška noža kojim kao da je bio prikovan za drveno uzglavlje kreveta. Na njegovom licu mogao se nazreti izraz olakšanja koje donosi smrt, a u njegovim široko otvorenim očima Doku se učinilo da vidi nešto kao trag zadovoljstva.

Ovo nije dobro, nikako nije dobro, zaključio Dok ugrizavši se za usnu. Najpre Mak Harg, a sada Iverson i Tim Šej. Jedini svedoci koji su sada mogli da ga opravdaju pred šerifom Simpsonom i građanima Muna bili su Beti i Konrad Kentrel. Naravno, pod uslovom da su živi. Ako nije tako, ako se desilo nešto loše, onda će i sam biti u ozbiljnim problemima.

Lagano je prošao kroz ostale prostorije, a onda izašao napolje i prošetao se kroz dvorište sve do štale. Tamo je otkrio trag jednih kola koji je vodio prema brdima. Ugledavši ga, odahnuo je sa olakšanjem; očigledno je da su Konrad Kentrel i njegova unuka otišli iz krčme, tako da je za njega bilo nade. Ocenio je da su tragovi stari svega nekoliko časova, pa je na osnovu toga

pretpostavio da su starac i lepa Beti napustili krčmu rano toga jutra.

Posle toga vratio se unutra, ušao u Šejovi sobu i lagano izvadio nož iz krčmarevog vrata. Telo mu je još uvek bilo mlako što je značilo da je Iverson pokušao da opljačka Šeja posle odlaska Kentrellovih iz krčme. Za trenutak je pomislio kako bio bio red da sahrani tela bez obzira na sve. Jeste da za tako nešto nije imao vremena, ali ovo je bio nepisani zakon Zapada. I baš kada je hteo da izađe napolje i potraži ašov, odjednom je začuo topot kopita. Kada je malo bolje oslušnuo, shvatio je da se radi o topotu brojnih kopita koji se čuo sa puta kôji je vodio od reke.

Brzo je izašao napolje i odveo Miga iza kuće tako da se nije mogao lako primetiti. Onda se vratio unutra odakle je kroz prozor mogao da prati razvoj događaja, odnosno, vidi o kakvim posetiocima se radi.

Nije trebao dugo da čeka. Nekoliko trenutaka kasnije zviznuo je kroz zube kada je na čelu desetak – dvanaest konjanika ugledao šerifa Rufa Simpsona. Lagano su se zaustavili pred krčmom, a šerif se nestrpljivo meškoljio u sedlu, namršten i vidljivo ljut.

A Dok je sačekao da ljudi sjašu i krenu ka prednjoj verandi kroz koju se dolazilo na glavna vrata. Budući da je išao ispred ostalih Simpson je prvi ušao u krčmu. Istoga trena Dok je uperio kolt u njega i progundao – Recite ostalima da ostanu napolju, Simpsono. Vi slobodno uđite unutra,

ali sami. Recite im da ću vam prosvirati metak kroz glavu, ako bilo ko od njih pokuša da me napadne.

Simpson ljutito stisnu usne, dok mu se ruke nesvesno spustiše prema opasaču.

– Ovoga puta se nećete izvući, Holideje.

Dok izađe iz šanka.

– Naredite im da stanu u stroj na verandi i ne ulaze unutra.

Iako ljut, čuvar zakona je morao da posluša. Još uvek stojeći na ulazu, lagano se okrenuo i promrmljao – Učinite kao što kaže... za sada. Ali, ako čujete moju naredbu ili pak pucanj, napadnite ga i nimalo ne gledajte na mene. Smatrajte da sam izgubljen i dočepajte ga se po svaku cenu.

Pošto su ljudi poslušali, Holidej je pozvao šerifa da mu priđe i ovaj je poslušao. Kao iskusan šerif i zapadnjak, znao je da se protiv revolvera ne može ništa i da je tada bolje poslušati. Međutim, Holidej je skinuo čistu čašu sa police i sipao brendi, a zatim gurnuo flašu niz šank do Simpsona.

– Poslužite se sami, šerife. Pretpostavljam da vam je čašica pića potrebna kao i meni. Ovaj dan je bio dugačak i naporan.

Čovek sa zvezdom je ćutke prihvatio flašu i nasuo sebi piće. Dok ga je posmatrao znajući da se ispod šerifove „hladnokrvnosti” krije želja da potegne revolver i da iskusni Simpson samo čeka trenutak njegove nepažnje pa da to i učini.

Holidej je srknuo brendi i vrhom pištolja pokazao prema odaji iza sebe.

– Pogledajte tamo.

Simpson je prišao ulazu i vidljivo se trgao.

– Tako sam ih našao – rekao je Dok.

– Čini mi se da je Iverson pokušao da opljačka Šeja i da je pritom došlo do borbe u kojoj su obojica stradali. Osim njih dvojice sa kojima sam proveo ono kritično veče koje vas zanima još je Mak Harg mogao da posvedoči da je moja izjava verodostojna. Na nesreću, i stari je stradao. Bio sam sa njim kada ga je Perent ustrelio. Ja sam, opet, sradio dvojicu njegovih pratilaca tako da taj prokletnik sada jaše sam, bez igde ikoga. Za njim tragaju Kori Star i još četvorica stražara.

Simpson se podmuklo osmehnu.

– Želite da znate šta ja o tome mislim, Holideje?

– Da čujem, mister.

– Dakle, ja mislim da ste se ovde našli sa Rensom Perentom, da ste zajedno prešli reku i pomogli mu da izvuče Larija Perenta iz zatvora. Posle toga ste se razdvojili jer su vas Star i njegovi čuvari opasno ugrozili i zapretili da će vas pohvatati. Možda sam se ranije dvoumio, ali kada ste me napali i pobjegli iz zatvora, jasno i glasno ste se žigosali kao bandit i kao propalica. Dakle, ništa na ovom svetu mene mogu uveriti u bilo šta drugo, bez obzira koliko pričali o tome, mister. A što se ovoga tiče... Lično smatram da ste došli ovamo zbog Šejovog novca i da biste morali da ubijete ovu dvojicu

kako ste prikrili trag. To je bilo neophodno da vas potera ne bi mogla naći. Na vašu nesreću, malo ste odugovlačili pa sam vas stigao.

– Vi ste nepopravljiva budala – kazao je Dok mirno.

– Možda i jesam, ali samo zato što sam dopustio da se nađem u ovom položaju. Celoga života vodio sam rat sa takvima kao što ste vi i naučio da ih prepoznam po mirisu. I vas sam tako prepoznao, bez obzira što se ranije družili sa Vajatom Erpom. Hm... znam da su u određenom trenutku mnogi ljudi bili na svom mestu, a onda potom nisu. I da vam kažem nešto što možete smatrati kao moju zakletvu smatrajte od danas da ste mrtvi, razumete li me, smatrajte da ste zreli za vešala i da im nećete umaći.

Dokova ruka je još čvršće stisnula dršku kolta, a prst mu je zaigrao na obaraču. Tolika glupost dovodila ga je do besa. Istina, bilo je nekoliko elemenata za sumnju protiv njega, ali iskusan i vešt šerif kao što je Simson morao je u moru činjenica otkriti one prave i utvrditi da je on nevin. – Pa, dobro, svoje mišljenje možete promeniti kasnije, Simpstone. A sada pođite dole do reke i krenite u pravcu brda. Tamo ćete naći tri mrtva čoveka i Perentov trag koji vodi nazad u pravcu Muna. Pored toga, naići ćete na trag Korijsa Stara i njegovih zatvorskih čuvara koji su pošli za Perentom. Ako posle toga iz činjenice ne izvučete prave zaključke, onda ste čak gluplji nego što sam mislio. A ako je tako,

mister, onda vas molim da me se klonite. Mogu da podnesem sve osim prisustva glupaka.

Dodirnuvši šerifa rukom po ramenu, Holidej mu pokaza da krene prema zadnjim vratima. Nekolicina ljudi iz potere napravila su nervozan pokret, ali su se odmah umirili kada je Dok podigao revolver i uperio ga u njih. Gurajući Simpsona ispred sebe, isterao ga je na zadnju verandu, a onda prošao pored njega i hitro zajahao Miga.

– Simpsono, još jednom vam ponavljam da sam nevin, ali, ako i dalje budete jurili za mnom, dajem vam časnu reč da se sve neće završiti bez posledica kao sada. Ako me priklještite, braniću se, a vama je poznato da nisam loš strelac. Prema tome, klonite me se – zaključio je Holidej, a onda mamuznuo konja i materao ga u trk. Sa ivice proplanka video je Simpsona kako trči u krčmu da bi uzeo svoj revolver.

Pustio je ždrepcu da jaše punom brzinom i zašao u gustu šumu pre nego što je šerif mogao da zapuca za njim. Jednu milju dalje skrenuo je sa pravca kojim je pošao i kroz preriju pojahao prema Munu, gde je očekivao da će naći Perenta.

Sauočen sa neminovnim obračunom, Dok Holidej je postao onaj stari nepokolebljivi, hladnokrvni borac koji nije uzmicao ni pred kakvom opasnošću i koji se nije plašio da smrti pogleda u oči.

Da je to znao, Rens Perent nikada ne bi pozeleo da ga sretne.

VII

Vreme je prolazilo, a Dok je još uvek jahao prema gradu.

Kružno jahanje koje je preduzeo da bi umakao Simpsonu i njegovoj grupi uzelo mu je više od četiri sata, ali je bilo dvostruko uspešno. Prvo, pošlo mu je za rukom da umakne gonici, a drugo, to vreme je iskoristio za razmišljanje i donošenje odluka o nekolicini za njega vrlo važnih stvari.

Bilo je jasno da je u velikoj nevolji. Jedina okolnost koja mu je ulivala nadu i optimizam bilo je postojanje Beti i Konrada Kentrela koji su se kretali tim delom prerije, ali za koje se nije moglo pretpostaviti kuda će tačno otići. No, ako bi se ipak desilo da njih dvoje svrate u grad, imao bi dosta šanse da se opravda pred Simpsonom.

Pošto je sa brda sišao u preriju, sjahao je i malo se odmorio u jednom šumarku posmatrajući kako se na zapadu iznad horizonta gomilaju gusti, crni oblaci. Nastavio je dalje i neopaženo prošao pored zgrade zatvora. Ubrzao je koliko je mogao i približio se plodnoj zemli u okolini Muna. Onda se odjednom, na ivici jedne padine iza njega pojavio Kori Star.

Usledio je hitac koji je mu je prošao kroz rukav kaputa. Trzajem uzde okrenuo je konja u polukrug i odmah ga poterao u zaklon iza jedne manje grupe stena. Kada se Star pojavio žureći za njim, podigao je kolt i nanišao.

No, ni ovoga puta nije pritisnuo okidač. Odmah zatim krenuo je u bolji zaklon jer je Star nastavio da ga traži, kružeći oko stena među koje je Holidej zamakao. Uporan i tvrdoglav, upravnik zatvora je odustao od potrage i okrenuo ka gradu tek kada je počeo da se spušta sumrak, a senke postale sve duže.

Naravno, i Holidej je požurio prema Munu što je brže mogao. Ušao je u grad sa severa, držeći se senki sporednih ulica sve dok nije stigao do uzane uličice koja je vodila prema štali. Znao je da bi upadljivog Miga lako prepoznali pa je rešio da ga ostavi u štali, a on do centra grada dođe pešice. Posle toga pokušaće da utvrdi gde su Beti i Konrad Kentrel ako su uopšte došli u Mun.

Uz dobru napojnicu predao je konja štalskom momku zamolivši da ga dobro napoji i nahrani. Zatim je kliznuo napolje i upitivši se prema glavnoj ulici, zaustavio se u jednoj senci pedesetak metara udaljenoj od saluna. Naime, štalski momak nije pokazao da ga je prepoznao, ali iskusni Dok je znao da bi to mogla biti varka. I zaista, kada je ugledao momka koji je iz štale žurno krenuo prema zatvorskoj zgradi, bilo je jasno da mu predstoje problemi. Naravno, mogao je zaustaviti momka i zauvek ga učutkati, ali nikada nije povređivao nevine ljude. Zato je požurio do hotela, gotovo nečujno ušao u predvorje i obratio se čoveku za pultom – Da li su Kentrelovi već stigli?

Čovek je podigao glavu i profesionalni osmeh koji mu je zaigrao na usnama odmah je zamenio izraz iznenađenja. Dok je krajičkom oka zapazio da je čvršće stegao komadić papira koji je držao u ruci.

– Kentrelovi? – promrmljao je čovek upitno.

– Jedan starac i jedna mlada žena.

Čovek je klimnuo glavom i krišom pogledao ka trotoaru ispred vrata.

– Da, stigli su danas. Želite li da se popnem gore i kažem im da ste tu? Ako hoćete, pričekajte na fotelji pored prozora. Neću se dugo zadržati – dodao je i žurnim, pomalo nervoznim pokretima počeo da slaže papire ispred sebe.

– U redu – odvratio je Dok, zamišljeno posmatrajući recepcionara koji se kratko naklonio i žurnim, sitnim korakom se uputio na sprat. Ili je posluga ovde suviše ljubazna, ili je ovaj čovek poput štalskog momka zbunjen njegovom pojavom, pa žuri da ga prijavi na nadležno mesto.

Čim se čovek izgubio iz vida, lagano prošao kroz neosvetljenu trpezariju i otvorio vrata koja su vodila prema dvorištu baš u trenutku kada je recepcionar trčeći zamicao za ogradu. Jasno ga je video kako žuri da bi posle par trenutaka žurnim korakom zamakao u noć.

Nekoliko minuta kasnije ugledao je Rufa Simpsona, Korija Stara i grupu građana kako sa revolverima u rukama dolaze preko ulice i ulaze u hotelско dvorište. Ubrzo su svi ušli unutra

i Dok je mogao da čuje Simpsonov pri-
gušeni glas.

– Gde, do đavola, može da bude?

– Bio je ovde, šerife – odvratio je čovek. – Mislio sam da sam ga prevario i da će ostati da me čeka. Nije moja greška što je pobjegao, zar ne?

– On je pametnjaković, lukav tip – dobacio je Kori Star. – Ali nema veze, u gradu je, a njegov konj je u našim rukama. Ostavićemo stražara pred štalom tako da neće moći nigde da mrdne, a da mi to ne primetimo.

Dok je izašao iz svog skrovišta u uglu dvorišta osećajući da grad polako steže omču oko njega. Koristeći se senkom nastrešnica, uvukao se pored stražara u štalu i klimavim stepenicama se popeo na tavan. Uklonuo je nekoliko bala sena i napravio dovoljno mesta kako bi mogao da se ispruži, a onda seo i naslonio se na zid, spreman da čeka razvoj događaja i povoljan trenutak za svoje namere. Kasnije, kada se stvari malo stišaju, potražiće Beti i njenog dedu. Oni će mu sigurno pomoći.

Uljuljkan optimističkim mislima, sklopio je oči i zaspao.

* * *

Ruf Simson je prikucao poternicu na zid zgrade zatvora i odmaknuo se korak nazad kako bi je ponovo pročitao.

Kori Star koji je stajao iza njega potapšao ga rukom po ramenu.

– To je zaista trebalo učiniti, mada mislim da je Krozbi bio suviše škrt kada je ponudio samo tri stotine do-

lara nagrade. Trebalo je dati hiljadu i odmah bi bio ucmekan!

– E, pa stvar je što ti ne održavaš red u ovom gradu, Stare – obrecnuo se šerif. – Hoću da Holideja uhvatim živog.

– Zbog čega, Simpstone? Sto mu gro-mova, nisi valjda poveravao u one tričarije koje je ispričao u Šejevoj krčmi?

– Pa... Holidej je pomenuo neka tri mrtva čoveka na visoravni i mi smo ih našli, zar ne? Dakle, tu je govorio istinu pa se pitam zašto bi istrajao u istim lažima kada je mogao da zбриše kao Perent?

– To je prosta stvar. Ne želi da bude žigosan kao zločinac i da ga zbog toga svi šerifi na Divljem zapadu jure do kraja života. Kažem ti, Simpstone, mi imamo posla sa jednim od najlukavijih nevaljalaca na koje smo do sada naišli. Boliver ga je prepoznao, zar ne? Rekao je da je bio među onima koji su upali u kaznionicu i to je za mene dovoljan dokaz.

Simpson ga sumnjičavo odmeri ispod oka.

– Može biti da je Boliver pogrešio. I sam si rekao da je bio mrak i da se sve odigralo tako brzo da bi se mnogi detalji mogli zapamtiti.

Star se iskezi.

– Rekao sam, ali to ništa ne menja. Holidej duva u istu tikvu sa Perentom koga je Krozbi prepoznao kada je izvršio pljačku banke. Sem toga, taj prokleti kockar umalo te nije ubio u tvojoj rođenoj kancelariji, zar ne?

Simpson je ipak imao malo drugačiji stav. Ako Holidej govori istinu, onda Perent želi njegovu glavu i neće otići odavde pre nego što izravnavaju račune. Zato se zamislio i odvratio – Slažem se s tim da je naš cilj da se dočepamo Holideja, ali, šta da kažemo za Perenta? I njega bi trebalo da zgrabimo, zar ne?

Kori Star se namršti.

– Što se mene tiče, treba da gonimo Holideja i nikoga drugog. Hvatanje Perenta je šerifov posao i za to ne dajem ni prebijenog centa. Mene zanima samo Holidej koji je pobio moje čuvare i koga zato želim da vidim na konopcu.

U tom trenutku šerif je spazio kako se grupa ljudi pred salunom izmakla u stranu da bi propustila jednu mladu ženu koja je pod ruku držala starca koji je vidno hramao.

Pošto je ovaj par išao prema njima, šerif, iznenađen devojčinom lepotom, mahinalno popravi šešir, pričvrsti opasač i ispravi se. Kada se Beti zaustavila pred njim, on je galantno klimnuo glavom i učtivo se poklonio. Ona ga je hladno odmerila, a onda pogledala poternicu na zidu.

Simson je zapazio da je njeno lepo lice pocrvenelo, a usne se ljutito stisnule.

– Čujem da tražite informacije o mister Holdeju, šerife – kazala je.

– To je tačno, gospođice. Možete li mi pomoći?

– Naravno. Ali, pre toga mi morate reći kakve su to sumnje pale na mi-

ster Hlideja da se ceo grad digao u poteru za njim?

– To nisu sumnje, već izvesnost da je učinio nešto, mis Kentrel – dobacio je Kori mrgodno. – Ubio je četiri čoveka, bar koliko je nama poznato, a možda i više sudeći po glasu koji uživa.

Devojka ga je samo prezrivo odmerila i okrenula se prema šerifu.

– Hoćete li mi reći u čemu je stvar, mister Simpstone? Ja ću vam onda ispričati sve što moj deda i ja znamo.

Šerif klimnu glavom.

– Biće najbolje da uđemo unutra i o svemu porazgovaramo, gospođice. Vidimo se kasnije, Kori – dodao je čuvar zakona pošto je propustivši Beti i starog, zatvorio vrata tik pred Starovim noseom. Naravno, čuo je kako je Kori ljutito opsovao, ali to ga nije uznemirilo.

Pošto je ponudio posetioce da sednu preko puta njegovog stola, ukratko je ispričao sve što je znao o Holdeju, svojim sumnjama i onome što se desilo u gradu, ali i u Šejovoj krčmi.

– Šerife – počela je Beti kada je on završio – što se tiče prvog dela mister Holidejeve izjave, mi je možemo potvrditi bez rezerve. On je zaista bio sa nama u krčmi mister Šeja. Takođe je pošao sa Perentom, ali se nekoliko časova kasnije vratio bez njega. Pono-vo je otišao tek sutradan ujutru, ovoga puta sa mister Mak Hargom. Dakle, ako sve to razmotrite i povežete u celinu, ne vidim kako biste ga mogli povezati sa napadom na kaznionicu.

– Potvrđujem sve što je kazala moja unuka – dobacio je starac odgovarajući na upitan šerifov pogled. – Ne verujem da je Holidej imao nameru da se umeša u neki zločinački poduhvat.

Simpson lagano klimnu glavom.

– Pošto sam saslušao sve što ste rekli, mogu da vam kažem da i ja tako gledam na stvar. Holidej je samo žrtva nesrećnih okolnosti. Ipak, još uvek ga tražim i moram da ga privedem.

– Ali, zašto? – pobunila se Beti.

– Zar ovo što smo mi posvedočili ne znači da je on...

– Što se mene lično tiče, to objašnjava sve, mis – prekinuo je Simpson mirno. – Međutim, to nije dovoljno da izgleda nedužan u očima ostalih građana. On je pobegao iz ćelije, vodio nas oko grada i kroz preriju i, što je najgore, ranio je jednog čuvara državnog zatvora. Kori Star insistira na tome i traži odgovarajuću kaznu. Dakle, želeo bih da se dočepam njega i tako privučem Perenta – dodao je i poklonio mladoj ženi jedan od retkih osmeha.

I njene usne se jedva primetno razvukoše.

– Shvatam vas, šerife – odvratila je ustajući. – Kako možemo da pomognemo?

– Tako što ćete zadržati Holideja kada dođe kod vas i na taj način mi omogućiti da stupim sa njim u kontakt. Ne poričem da to ima svojih rizika pošto ne znam kako bi Holidej sve shvatio, ali ipak, hvala na ponudi. Što se tiče Rensa Perenta, znajte da

se radi o ozloglašenom kriminalcu, prevejanom ubici i pljačkašu banaka. Hm... priznajem da neću biti zadovoljan sve dok ga ne vidim na konopcu.

Na te reči Beti se trgla, ali je starac čvrsto stegao za ruku i znalački klimnuo glavom.

– Dobro, učinićemo to, šerife. Ako dođe do nas, zadržaćemo ga i nekako vas obavestiti.

– Biću vam stvarno veoma zahvalan – odvratio je Simpson, širom otvorio vrata i skinuo šešir.

– Čekaću vaš poziv – rekao je odmevajući Beti zadivljenim pogledom.

Dok su devojka i njen deda odlazili delovao je veoma zamišljeno. Zatim je izašao napolje i laganim korakom se odšetao do saluna. Videvši Stara za šankom, bez reči mu se pridružio.

– Izgleda da će ovo biti interesantna noć, prijatelju – kazao je. – Zbog toga ne bi trebalo da žuriš sa pićem.

Star ga je pomalo ljutito odmerio, a u njegovom oku mogla se nazreti iskra neprijateljstva.

– Šta su rekli, Simpstone? – upitao je.

– Ne puno.

– Ne verujem ti. I nemoj misliti da ćeš me isključiti sa ovog slučaja. Ja hoću Holidejevu glavu i pri tome ostajem.

Čovek sa zvezdom uze čašu sa viski-jem.

– Holdej neće pobeći daleko, ako uopšte bude bežao, Stare. Mislim da ćeš imati priliku da se ogledaš sa njim – dodao je i za trenutak zastao.

– Možda ćeš zažaliti što ti se šansa uopšte pružila.

Kori Star se namrštio.

– Misliš da je bolji od mene sa revolverom. Simpstone?

Šerif neodređeno slegnu ramenima.

– Ako je njegova izjava tačna, ustreli je Larija Perenta i još dvojicu Rensovih pajtaša. U krčmi Tima Šeja izgledao je kao čovek koji zna da se snađe u svakoj situaciji. Konačno, on je Dok Holidej o kome smo toliko toga slušali, zar ne? – dodao je sa jedva приметnim zadovoljstvom u pogledu. – Prema tome, ja bih bio vrlo oprezan sa revolverom i ne bih se žurio da mu se nađem na nišanu – prokomentarisao je Ruf Simpson, rukom dodirnuo obod šešira i izašao na ulicu.

* * *

Dok Holidej je opreznim korakom šunjao glavnom ulicom, tik iznad zatvorske zgrade. Osim dva tri prolaznika koji su žurili kućama, pred njim se pružala pusta ulica. Kratko se odmorio, a onda nastavio dalje oprežno birajući senke. Nastavio je da se kreće dok nije stigao do ugla, a zatim skrenuo u sporednu ulicu koja je vodila u dvorište zatvora. Stigavši do same zgrade, za trenutak je oslušnuo, a onda prešao preko ulice i provirio kroz jedini prozor osiguran gvozdanim rešetkama. Video je Rufa Simpsona koji je sedeo za stolom, šešira duboko natučenog na čelo.

Okrenuo se i nastavio dalje sve dok se nije našao u dvorištu hotela. Ušu-

njaio se kroz zadnja vrata i osmotrio recepcionara koji je spavao naslonjen na pult i prigušeno hrkao. Hitro je zgrabio knjigu gostiju kako bi video broj soba Kentrelovih i gotovo nečujno se popeo na sprat.

Betina soba nalazila se na kraju hodnika. U pukotini ispod vrata video se tanak mlaz svetlosti, što je značilo da devojka još nije legla. Oprezno je zakucao i umesto odgovora začuo tiho kretanje. Zatim su se vrata otvorila i pred njim se našla Beti, obučena i potpuno budna.

– To ste vi, mister Holideje – kazala je, ali u njenom glasu nije zapažao ni najmanji prizvuk iznenađenja.

Dok je odjednom postao sumnjičav. Sve je išlo glatko, čak suviše glatko s obzirom da je ceo grad u potrazi za njim dignut na noge. Zato je ovaj devojčin mir bio veoma sumnjiv.

– Možemo li da razgovaramo? – upitao je.

– Naravno, mister Holideje. Uđite.

Neko vreme se dvoumio, a onda je ipak pristao. No, kada je ušao u sobu zapanjeno je zastao. Na stolici pored kreveta sedeo je Konrad Kentrel sa puškom u rukama.

– Drago mi je što ste navratili, Holideje – rekao je starac. – Kao što vidite, mi smo vas očekivali – dodao je i pogledao u svoju unuku. – Možeš ići da pozoveš šerifa, Beti. Samo požuri, jer mister Holdej zna da sam ja star čovek i da ga ne mogu dugo držati na oku.

Videvši da se Holudej namrštuje, devojka je pocrvenela i pokušala da objasni.

– Ne brini ništa... – promucala je.

– Šerif Simpson će...

– Ostavi te razgovore za čuvara zakona, devojko! – prekinuo je starac i pokretom glave pokazao na vrata.

– Idi odmah i zovi ga!

Beti je ogrnula šal i kliznula pored Doka. No, kada je otvorila vrata hodnika, trgla se i prebledela. Jer, pre nego što je zgrabio i povukao nazad u sobu, Holidej je već potegao kolt.

Sa zlokobnim osmehom na usnama i revolverom u ruci, u hodniku je stajao Rens Perent. Samo kratak tren dvojica ljudi zurila su jedan u drugog, a onda su oba revolvera zapraštala kroz noć. Holidej je osetio vrelinu kuršuma na mišici, bolje reći, nešto slično osećaju da je snažno povučen za rukav. Njegov kuršum se zario u Perenta i odbacio ga na zid hodnika. Revolver mu je ispao iz ruke i zvečeći tresnuo na pod. Ponovo je povukao oroz i opalio još jednom, ali Perent je skočio u stranu, zgrabio svoje oružje i nadao se u bekstvo. On je hitro odgurnuo uplašenu Beti Kentrel i širom otvorio vrata.

Istrčao je u hodnik i video Perenta kako zamiče za ugao i nestaje na verandi. U tom trenutku, uz stepenice je dojurio Kori Star sa revolverom u ruci. Čim je ugledao Holideja njegov revolver je planuo; tane je prošlo tako blizu Dokovog obraza da je jasno osetio njegovu vrelinu. Munjevito se okrenuo i

podigao kolt. Ali, tada se iza Stara pojavio Ruf Simpson koji je, procenivši situaciju, odgurnuo upravnika zatvora u stranu. Drugi Korijev hitac se, u međuvremenu, zario u tavanicu.

Dok je nekoliko sekundi nemo zurio u ovu dvojicu, a onda se dao u trk. U nekoliko skokova našao se na verandi i video Rensa Perenta kako, što je moguće brže, juri preko dvorišta. Nanišao je, ali nije opalio. Jednostavno, nije mogao da puca u leđa nikome, pa makar to bio ubica i pljačkaš. Preskačući po dva – tri stepenika sjurio se dole goneći begunca. No, kada je stigao u dvorište, Perenta više nije video.

Prešao je preko dvorišta i malo usporivši, zakoračio u aleju. Svo vreme je proklinjao Beti Kentrel i Koriju Stara. Što se tiče šerifa Simpsona, on mu je pokretom ruke verovatno spasao život.

VIII

Rens Perent je stajao naslonjen na zid trgovine i rukom čvrsto stiskao desnu nadlakticu. Krv mu je natapala rukav kaputa i slivala se niz ruku. Bio je ljut na sebe što se poneo kao neoprezna budala.

Ulicom su kloparala jedna kola koja je terao dremljiv vozar, očigledno umoran od duge vožnje. Osvrnulo se još jednom oko sebe, a kada su se kola našla naspram njega, potrčao je, u jednom skoku se našao pored zabezknutog čoveka i prislonio mu revolver uz glavu.

– Nastavi dalje, druškane, i to strašno brzo!

– Da, da... – promrmljao je čovek preplašeno i poterao kola što je brže mogao. Zadovoljan, Perent je prešao u zadnji deo, zadržavši cev kolta prslonjenu na vozarevo teme. Kada su se našli negde na polovini glavne ulice, baš naspram saluna, iz mraka je iskrsnuo Dok Holudej sa revolverom u ruci.

Nemoćan da se odupre izazovu slučajnosti, ispalio je hitac na omrznutog protivnika koji je prozviždao tik pored Džordžijančeve glave. Dok je čučnuo i pribravši se pritisnuo obarač. Revolver je planuo i tane je prošlo pored uplašenog vozara koji je kriknuo, bacio uzde i skočio sa kola.

Sledećeg trenutka konji uplašeni pucnjavom pojurili su najvećom brzinom. Perent je odložio revolver u futrolu i skočio na vozarevo sedište. Zgrabio je kajase i pokušao da usmeri konje pravo u mračni otvor jedne sporedne ulice. Holidej je potrčao za njim. A tada je u jednom trenutku odjeknuo je čitav plotun hitaca iz pravca hotela. Perent se zgrčio na sedištu i mahnito skrenuo u sporednu ulicu. Kada je stigao do relativno bezbedne udaljenosti, usporio je konje i skočivši sa sedišta, pljesnuo jednog po sapima. Zaprega je ponovo jurnula vukući za sobom kola koja su „šetala” levo – desno, a zatim zakačila ogradu, pa zid jedne kuće, da bi od siline udara prešla na drugu stranu gde su se uz glasnu lomljivu prevrnula i razbila u paramparčad.

Zaprega se na kraju otkinula i konji su u punom trku izjurili iz grada.

Rens Perent je stajao naslonjen na ogradu i teško disao. Posrćući, došao je do jedne stare šupe i naslonio se na limena vrata. Stajao je tako nepomičan, zaklinjući se da će ubiti Doka Holideja, ma šta se desilo posle toga.

* * *

Dok je prešao preko ulice i dohvativši vozara za okovratnik, uperio mu revolver u grudi.

– Šta?!! Pa ja nisam... – mucao je za prepašćeni čovek.

– Samo polako, prijatelju – prekinuo ga je mirno. – Samo budi miran i ništa ti se neće desiti.

– Šta to treba da...

– Odakle ste?

– Odavde. Živim u ovom gradu.

– Onda napred. Odvedite me negde gde je mirno i tiho, mister. Isplatiće se vreme koje potrošite na to, verujte mi. Možda dobijete toliko da kupite nova kola...

– Ali, ja sam samo siromašni...

– Slušajte što vas pitam, mister! Neću vam ništa, samo mi odgovorite na nekoliko pitanja.

– Pi... pitanja? U redu, ako je tako.

– Tako je, garantujem vam. Dakle, gde stanuje šerifov zamenik Li Etkins?

– Li? Zar ste u potrazi za njim? Časna reč tu strašno grešite, mister. Stari Li nikada nikome nije učinio nikakvo zlo.

– To vam verujem, mister. Hoću da vidim Etkinsa, to je sve. Bolje reći, želim da ga pridobijem da uradi nešto za mene. Nemam nameru da mu učinim ništa nažao.

Na vozarevom licu videlo se da se još koleba. Ipak, na kraju je duboko udahnuo i odvratio – On stanuje odmah iza zgrade zatvora. Tamo ima jednu brvnaru u kojoj spava.

– Mnogo vam hvala. A gde je kuća gradskog lekara?

– Doktor Patridž stanuje u severnom delu grada. Prođete ulicom pored zatvora i onda napred. Lako ćete je prepoznati, to je fina mala kuća sa belom drvenom ogradom i puzavicama na verandi.

– A vi?

– Ja... Moja kuća je ona tamo ispred nas sa osvetljenim prozorom. A sada bih morao da se javim ženi i pokušam... da potražim svoja kola.

Holidej se osvrte oko sebe i oslušnu. Vika i povici uzbuđenja u glavnoj ulici sasvim su se utišali. Blago je odgurnuo vozara i klimnuo glavom. – Možete ići kuda hoćete, mister.

Čovek je nekoliko trenutaka nepomično stajao, a onda, shvativši da je njegovim mukama za večeras došao kraj, promrmljao nešto kao pozdrav i požurio niz ulicu.

Sa revolverom u ruci Dok je nestao u tami. Uskoro je koračao dugom sporednom ulicom koja se pružala paralelno sa glavnom i došavši do zatvora, oprezno ušao u dvorište. Odmah je našao staru brvnaru i posle nekoliko

trenutaka se uverio da, iako je u sobi gorela slaba lampa, starog Etkinsa nema kod kuće. Ipak, naslonio se na zid rešen da čeka.

Zato vreme, šerif Simson i Li Etkins išli su prema hotelu.

– Sada, kada se grad smirio, možda mi najzad možeš reći šta se događa, Rufe? – upitao je Etkins s dozom nezadovoljstva u glasu.

– Holidej i Rens Perent su u gradu – rekao je Simson mirno. – I ne verujem da će otići sve dok ne reše sve svoje nesuglasice.

– Da, pretpostavljam da je tako – složio se Etkins, mahnulo mrzovoljnom čoveku za pultom i pošao za Simpsonom uz stepenice.

Oba čoveka iznenađeno su zastala videvši da su vrata Betine sobe širom otvorena. Simson je pokazao Etkinsu da se vrati i stražari na vrhu stepenica. Onda je stao na prag sobe i pogledao: Konrad Kentrel je stajao na prozoru, a Beti je sedela na stolici sa rukama skrštenim na krilu.

U gledavši šerifa, stari se ljutito namrštio – Do vraga, Simpstone, morali ste znati da je ona ubilačka hulja Perent negde u blizini.

– Sumnjao sam u to, mister Kentrele – odvratio je čuvar zakona. – No, morao sam da preuzmem umeren rizik.

– Tako? Pa da moja unuka pogine?

Šerif spusti pogled u stranu.

– Žao mi je što je tako ispalo.

Stari huknu i udalji se od prozora ka sredini sobe.

– Pa lepo, molim vas da nas sada ostavite na miru – dodao je prilazeći vratima. – Laku noć, šerife.

– Laku noć – odvratio je Simpson i udaljio se tromim koracima.

Obojica su ćutali sve dok nisu stigli do zgrade zatvora. Tu su se kratko pozdravili, a Etkins je produžio kroz dvorište do svoje brvnare. Tek što je zakoračio unutra, Holidej je ušao za njim i zatvorio vrata za sobom.

Stari zamenik šerifa je mahinalno krenuo rukom prema koltu, ali je zastao videvši da Dok stoji bez pokreta.

– Zapalio bih, ako nemate ništa protiv – rekao je Holidej osetivši da je najkritičniji trenutak prošao.

– Naravno – odvrati Li koji se u međuvremenu pribrao. – I kažite mi šta se dešava, Holideje? Izgleda da igrate opasnu igru.

– Mogu li da vam verujem, Etkinse? – uzvрати Dok pitanjem.

– Da mi verujete? Pa, prilično neobično pitanje. Ljudi koji me poznaju znaju da sam pošten. Ja... Uostalom, šta sada pričam? Zbog čega vam je potrebno moje poverenje?

– Neko mora da mi skine Simpsona i Stara sa vrata, Etkinse.

– Zaista? A zašto?

– Da bih mogao da se obračunam sa Perentom.

Stari ga zgranuto odmeri.

– Časti mi, moram priznati da imate nerve, Holideje.

– Zašto ih ne bi imao kada sam u pravu? Evo, samo se malo zamislite, Li. Razgovarali ste sa Kentrelovima i

uverili se da moja izjava „drži vodu”. To znači da nisam kriv i da je onaj Perent pričao same laži. Zato želim da nađem tog bandita, otpravim ga na sud ili pošaljem put groblja.

– A zašto to radite?

– Najviše zato što ne mogu da zaboravim jednog starog čoveka koji je pristao da mi pomogne i koji je na putu ovamo zbog toga izgubio život.

– A ko je taj?

– Džos Mak Harg. On je ubijen i pre nego što odem iz ovog grada, hteo bih da izravnam račune sa njegovim ubicom. To je razlog zbog čega mi je potrebna pomoć puzdanog i poštenog čoveka.

Etkins se zamisli.

– Da nije u pitanju lov na ucenu, Holideje?

– Ne. Ja i bez toga mogu dobro da živim. Hoćete li, dakle, ukloniti Simpsona i Stara?

Stari klimnu glavom i poče nerazumljivo da mrmlja. Ipak, njegovo lice bilo je dobroćudno i Holidej shvati da je probio oklop do starčevog srca.

– Učinite to za Mak Hargu – rekao je.

Stari ga pogleda žmirkajući.

– Udarate mi u najtanju žicu, Holideje.

Dok odmahnu glavom.

– Nikada ne bih koristio smrt jednog starog, nedužnog čoveka za lične ciljeve, Etkinse. Dakle, šta kažete?

Ovaj glasno uzdahnu.

– Ne znam, nisam siguran.

– Razmislite o tome. U svakom slučaju, ja sada odlazim – rekao je Dok, ustao i laganim korakom se udaljio preko dvorišta. Služeci se zaštitom tame brzo je stigao do štale, uzjahao Miga i nestao u noći.

– Ali ja se još nisam izjasnio. Nisam doneo svoju odluku, mister!

* * *

Rens Perent je obavio komad bele tkanine oko rane i oprezno izašao iz štale. U gradu je vladala tišina, nigde se nije čuo nikakav zvuk.

Osećao je kljucanje u samoj rani i iz iskustva znao da je trovanje već počelo. Ako mu brzo ne bude ukazana lekarska pomoć, verovatno da mu više nikada neće biti ni potrebna. Čekao je desetak minuta ispred bele drvene ograde, a onda ušao unutra. Kada se popeo na verandu još jednom se okrenuo i osmotrio usnuli grad. Malopre je video šerifa i njegovog pomoćnika koji su izjahali iz dvorišta zatvora i pošli prema izlazu iz grada. Naravno, to mu je sasvim odgovaralo. Mogao je da zatraži pomoć lekara, popije nekoliko čašica pića i malo se odmori, a onda se vrati do mesta izvan grada gde je sakrio opljačkani novac. Nameravao je da se zavuče u neko udaljeno mesto i tamo do kraja zaleči ranu. A onda će na red doći Holidej!

Lagano je pritisnuo kavaku i ušao unutra. Vrata su bila nezaključana tako da je kresnuo palidrvce i upalio lampu. U tom trenutku začuo je korake iza sebe. Okrenuo se i pred sobom

ugledao maglovitu, nejasnu siluetu nekog postarijeg čoveka u dugoj spaćućoj košulji.

– Želite li nešto? – upitala je prilika.

– Da, doktore. Povredio sam se i hoću da me previjete.

Doktor Patridž je sumnjičavo pogledao svog nezvanog gosta.

– Pre izvesnog vremena čuo sam neku pucnjavu. Jeste li vi umešani u to?

Perent je osetio kako gubi strpljenje. Ipak, bol je bio strahovit tako da je naterao sebe da bude mirniji nego obično. Doktor mu je zaista bio potreban.

– Jesam, doktore – odvratio je. – Naletio sam na hitac koji je ispalio neki nevaljalac po imenu Holidej.

Doktor se trže.

– Znači, vi ste...

– Rens Perent, doktore, Rens Perent! – odvratio je ljutito, prišao čoveku u košulji i uhvatio ga za ruku. – Sada mi reci gde ti je ordinacija i prioni na posao!

Patridž je pokazao na vrata sa desne strane i ubrzo su se obojica našli u ordinaciji. I dalje ga držeći za ruku, Perent je naterao doktora da upali lampu, a onda se zadovoljno osmehnuo ugledavši kolt na jednoj polici. Zgrabio ga je i zadenuo za pojas i tek posle toga pustio zbunjenog čoveka.

– Dakle, izvadi mi tane što brže možete inače se pozdravi sa životom, matoru. Jesi li me razumeo?

Čovek zadrhta.

– Da, ali... moram pripremiti tople vode i čiste zavoje.

– U redu, doktore, ali neću te ispuštati iz vida. Hajdemo!

Shvativši da nema kud, Patridž krenu u kuhinju. Pod budnim Perentovim okom je obavio sve što je potrebno, a onda su se zajedno vratili u ordinaciju. Pošto mu je rekao da sedne, doktor namesti naočare, pažljivo obrisa ranu i uze instrumente. Na njegovu sreću, kuršum nije bio duboko pa ga je izvađio „iz prve”. Pustio je da olovno tane zvečeći padne u posudu sa vodom, a onda posuo ranu nekim prahom i pažljivo je zavio.

– Evo, sada je gotovo, Perente – prošaputao je tiho i obrisao znoj sa čela.

Razbojnik lagano ustade. U jednom trenutku se nesigurno zateturio i pridržao za naslon stolice, ali se brzo povratio. Odmerio je starog doktora i pomalo ironično dobacio – Ja strašno cenim kada mi neko pomogne, mister – kazao je, snažno zamahnuo drškom revolvera i udario doktora po glavi. Njegovo krupno telo za trenutak se zaljuljalo, a onda se srušilo na pod pre nego što je uspeo bilo šta da kaže ili učini. Ipak, udarac nije bio toliko jak i Partriž se nekako podigao na kolena. No, Perent ga je ponovo gurnuo u stranu i glasno odahnuvši uputio se ka izlazu. Ali vrata su se otvorila pre nego što je napravio drugi korak. Iznenadeno je ustuknuo ugledavši na pragu visoku i vitku priliku Doka Holideja.

– Došao sam da vratim dug – rekao je Džordžijanac.

Razbojnik je zgrabio Patridža i gurao ga napred, a onda drugom rukom oborio sto zaklonivši se iza njega. Potekao je revolver i ljutito povikao – Ubio si mi brata, prokletniče!

– Nije se moglo drugačije – odvratio je Holidej mirno. – Bilo je on ili ja...

– Sada je ti ili ja, druškane! – povikao je bandit, izdigao se iznad stola i opalio. No, Holidej se bacio u stranu i otkotrljavši na pod, dva puta zapucao. Zatim se ponovo digao, baš kao i Perent, a onda su obojica pripucali. Perentovo tane zarilo se u pod dok je jedan Holidejev metak pogodio razbojnika u nogu, okrenuo ga u krug i odbacio do prozora koji je pod njegovom težinom prsnuo u paramparčad. Već sledećeg trenutka Perent je bio na trotoaru, ali je brzo ustao i ispalio još nekoliko hitaca prema prozoru. Zatim je šepajući potrčao duž zida.

U glavi mu je bučalo, a strahovit bol prosto ga je razdirao. Osećao je da nikada neće otići iz ovoga grada i da je život za njega došao do kraja. Ali neće se predati. I začudo, pomisao da će umreti nije ga nimalo brinula jer je vulkanski bes u njemu bio mnogo jači od straha. Jedino što mu je bilo važno, jedino što je želeo pre nego što sklopi oči – bila je Holidejava smrt. To ga je hrabrilo da istraje i ne popusti iako mu je svakog trena bilo sve teže i teže.

Za to vreme ljutiti Dok je proklinjao sebe jer je po drugi put te večeri propustio da se jednom zauvek obračuna

sa Perentom. Žurno je izašao kroz zadnju verandu, ali kada je sišao niz stepenice i okrenuo nalevo, ugledao je Kori Stara. No, nije obratio pažnju na njega, već je pojurio napolje i spazio Perenta kako hramajući odmiče ulicom. Ugledavši ga, razbojnik se okrenuo i zapucao, ali, sva sreća, ruka mu nije bila sigurna pa je promašio cilj.

A onda je i Kori Star pripucao na njega pa je bio primoran da se baci na zemlju. Ispalio je hitac koji je naterao upravnika zatvora da potraži zaklon u jednom dovratku, a onda se okrenuo na drugu stranu tražeći Perenta.

No, razbojnik je nestao u pomrčini.

Podigao se i hitro potrčao duž zida. U tom trenutku začuo je glas Rufa Simpsona.

– Holideje, jeste li ga sredili?

Okrenuo se i ugledao šerifa kako grabi stazom. No, nastavio je da trči ne obraćajući pažnju na njega, stigao do kraja dvorišta i video da je jedan deo ograde od letava izvaljen i oboren. Sledio je trag koji je skretao u jednu uzanu uličicu koja je vodila prema izlazu iz grada.

Šerif je utom času zastao i povikao – Nosite se dođavola! Pustili ste ga da pobegne!

Do njih je tada dotrčao i Li Etkins, a za njim i Kori Star. Ugledavši ih, Dok prođe pored šerifa, dogradi Kori-ja Stara za rame i snažno ga pritisnu uz ogradu. I pre nego što su se ostali snašli, upravnik zatvora je primio tri „dobra” udarca u bradu tako da je krkljajući kliznuo na zemlju.

– Šta je, čoveče, jeste li poludeli? – povikao je Simpson pokušavajući da ga uhvati za jaknu. No, Dok se istrkao i ljutito ga odmerio.

– Pazite na vaš grad, a mene ostavite na miru, mister – progundao je i pojurio Perentovim tragom.

IX

Dok Holidej se tihim, gipkim korakom Apača šunjao ivicom grada kroz tamu prošaranu sivlom praskozorja. Već tri sata je poput lovačkog psa pratio krvav Perentov trag. Stojao je u dovratku poslednje u nizu trgovina u ulici i razmišljao...

Negde u blizini nalazio se Rens Perent, očajan begunac pred zakonom, čovek uhvaćen u klopku. Bilo je samo pitanje vremena kada će se klupko odmotati do kraja.

Odjednom je sa udaljenosti od nekih pedesetak metara iza sebe začuo nečiji glas.

– Pa, Holideje?

Okrenuo se i preko ramena ugledao šerifa i njegovog pomoćnika sa oružjem u rukama.

– Tu je negde – odvratio je znajući na šta Simpson cilja. – Čim se dovoljno razdani poći ću da ga uhvatim.

– Poći ćemo sva trojica – dobacio je Simpson.

– Nema potrebe, šerife. Ako se ne preda, nećemo tri na jednoga. Ja se uvek držim mere.

U tom trenutku naišao je Kori Star sa velikom oteklinom na vilici i zavi-

jenom rukom. Na drugoj strani ulice, uprkos ranim jutranjim satima, počeli su da se skupljaju prvi radoznalci.

Holidej nabra čelo.

– Razbudili ste ceo grad, Simpstone?

Šerif se osvrnuo oko sebe i odrečno odmahnuo glavom. Onda je dao znak Staru da se povuče, ali upravnik zatvora ga nije poslušao. Pritom je preteći odmeravao Holideja i stezao dršku revolvera.

– Ne mešaj se u ovo, Simpstone. To je samo moja i Holidejava stvar. On mi je uradio ono što niko nije i zato mora da bude kažnjen!

Šerifovo lice pocrvene od ljutnje. No, pre nego što je stigao da reaguje, Dok podiže ruku i napusti svoj „zaklon” u dovratku. Stao je ispred Korijsa Stara bezizražajnog lica i ledenog i gotovo ukočenog pogleda.

– Stare, ja moram nešto da završim – rekao je hladno. – Kada budem gotov, staviću ti se na raspolaganje u svakom pogledu. Ali dok se to ne dogodi, kloni me se... što dalje – dodao je, okrenuo leđa upravniku zatvora i vratio se na svoje mesto u dovratku.

Minuti su prolazili, a onda je jedan jedini hitac prolomio tišinu koja je zavlado neposredno pred sunčev izlazak. Prozorsko okno pored Holideja prslo je u stotinu komada i okupljena gomila je ustuknula.

Simpson je pokazao prstom prema starom stovarištu preko puta.

– Tamo, iza poslednje hrpe balvana. Sakrio se u gredu.

Dok je oprezno izvirio iz zaklona, a onda potrčao punom brzinom. Simpson je zakoračio kao da će poći sa njim, ali ga je Etkins zgrabio za ruku i zadržao ga.

– Pusti ga, Rufe. Nema načina da ga zadržiš ili da sprečiš ono što dolazi.

Simpson se otrgao, ali nije pošao za Dokom. Onda su se začula još dva hica koja su se zarila pored Holidejevih nogu.

– Lezite! – povikao je.

No, upozorenje je stiglo kasno jer je i sam Dok bio pogođen. Udar taneta zaneo ga je u stranu i skoro oborio na tlo.

Kori Star se cinično nasmejavao.

– Neka vam je obojici srećan put u pakao!

Okrznut Perentovim metkom po butini, Holidej je povratio ravnotežu i nastavio da trči. Kada je stigao do kraja gomile balvana, okrenuo se oko sebe, ali od bandita ni traga. Čuo je samo Simpsonove korake po tvrdom tlu i rukom mu dao znak da stane.

Onda je začuo Perentov glas.

– Holideje, dve najveće greške u životu sam napravio kada sam ti dva puta spasao život! Sudbina je htela da te ukloni, ali ja sam je omeo. Sada ću to popraviti. Ti si ubio moga brata, a ja ću tebe.

– Ponavljam ti da je bila samoodbrana. Jahao je prema meni pucajući kao mahnit. Nego, izađi odatle dignutih ruku i predaj se. Tako će pravda biti zadovoljena.

– Nosi se u pakao ti i tvoja pravda! – odvratio je ovaj ljutito.

Holidej je po glasu ocenio gde se njegov protivnik nalazi. No, nije bezglavo jurnuo na njega, već je lagano obišao oko gomile. Onda je začuo grebanje čizama po drvetu i ugledao Rensa Perenta kako sa hrpe balvana skače na zemlju nekih desetak metara ispred njega. Nije još ni dodirnuo tlo, a već je opalio iz revolvera.

Dok je osetio kako ga je vrelo tane oprljilo ispod leve mišice, ali delić sekunde pre toga već je pritisnuo oroz. Kolt je snažno grmnuo i pogodio Perenta u grudi. Bandit je jauknuo, ali je nekako uspeo da opali još jednom.

– Pucaj! – procedio je kroz stisnute zube. – Pucaj, sto mu gromova! – dodao je pokušavajući da podigne oružje.

No, pre nego što je uspeo bilo šta da uradi Dokov revolver je dva puta planuo i oba kuršuma su ga pogodila u grudi i stomak. Snažno revolveraševo telo se zateturalo unazad, a zatim tresnulo na gomilu debala dok mu je revolver ispao iz mlitavih prstiju. Pogledao je Holideja očima u kojima nije bilo straha.

– Trebalo je da pustim da se udaviš – zakrkljao je kroz mehuriće krvi koji su mu se pojavili na usnama. – Držao sam da si običan kicoš, ali... brži si nego što se priča...

– Napravio si dosta grešaka, Perente – kazao je Dok muklo. – Najveća ti je bila što si ubio Mak Harga. To nikako nisi smeo.

Bandit je pokušao nešto da kaže. No, iz njegovog grla začula se samo nerazumljiva reč koja je više podsećala na psovku, a onda se Perent zauvek umirio.

* * *

Konrad Kentrel je navukao nov, uredno očetkan sako i pogledao svoju unuku.

– Ja ću otići da se vidim sa Dokom Holidejem umesto tebe, devojčice. Samo, i dalje mislim da to nije dobra ideja.

– Zašto? Kada sam pričala sa njim i kada me je pogledao, osetila sam nešto što nikada ranije nisam, dedice. Zato moram znati šta misli.

– U redu, u redu – odvratio je stari i uzdahnio. – Odlazim, draga moja.

Posle nekoliko minuta, starac je je ušao u salun i prišao šanku za kojim su stajali šerif Simpson i njegov pomoćnik Li Etkins.

– Dobar dan, Konrade. Hoćete li da nam se pridružite? Slavimo povratak mira u ovaj grad.

Stari slegnu ramenima.

– Hvala vam na pozivu, ali ne znam kako bi smrt jednog čoveka, ma ko on bio, mogla da predstavlja razlog za slavlje. Uostalom, ni onaj drugi nije bio jagnješce. Upravnik zatvora vam...

Simpson odmahnu rukom.

– Ne brinite, i Kori Star se smirio. Ruka mu je polomljena, mesto upravnika ugroženo i sada je manji od makovog zrna.

– Ah, tako! A znate li možda gde je Holidej?

Etkins se okrete.

– Trebalo bi da bude ovde svakog trenutka. U stvari, rekao je da... Ah, evo ga! Upravo smo vas pomenuli, Holideje!

Odmoran i uredan; Dok je u crnom elegantnom odelu sada izgledao sasvim drugačije. Njegove sivoplave oči radoznalo su odmerila starog Kentrela.

– Oh, moje poštovanje, mister. Sve je u redu?

Stari se povuče nekoliko koraka uz šank.

– Da, naravno, Holideje. Ipak, moram da vam kažem da vas tražim po posebnom zadatku.

Dok podiže obrve.

– Zar?

– Da. Moja unuka bi želela da razgovara sa vama.

On odlučno odmahnu glavom.

– To je nemoguće. Odlazim za nekoliko minuta.

Stari se počesa po glavi.

– Ja... nisam...nisam siguran da je razumem. Htela je da vidi...

– Vaša unuka je divna mlada žena koja može da osvoji svakog muškarca. Kao i sve lepe devojke njenih godina, sigurno sanja o velikoj ljubavi i srećnom životu, zar ne? A to je nespojivo sa ovakvim lutalicama, ljudima koji se nigde dugo ne zadržavaju i koji su uvek u potrazi za nečim novim. I zato

je bolje da se ne vidimo. U svakom slučaju, prenesite joj moje najtoplije pozdrave.

Starac klimnu glavom.

– Razumeo sam vas, mladi čoveče. Sudbina je čudna i nekada ne možemo da odgonetnemo njene puteve. Zbogom i sve najbolje!

– Zbogom, Kentrele.

Kada se stari udalji, Simpson i Etkins ga radoznalo odmeriše.

– Zaista idete, Holideje? – upita stari zamenik s nevericom. – A niste morali. Lako bi našli posao što je danas...

– Moram da idem, Li – dobacio je.

– Ako tako treba da bude, mister.

– Vetovatno – dodao je Simpson i pružio mu ruku. – Svratite još koji put, Holideje.

Pozdravio se sa dvojicom ljudi i izašao znajući da više nikada neće svratiti u Mun. Bilo je još toliko mesta i predela koji su ga čekali. Možda će u nekom od njih naći nešto što će ga vezati i skinuti sa njega prkletstvo večitog lutanja i bežanja.

A možda i neće, pomislio je spazivši za tren na jednom od prozora lepo lice Beti Kentrel. Možda je osuđen na neprestano traganje za nečim neuhvatljivim, nečim posebnim i dragocenim što tek treba da pronađe i odgonetne.

Podigao je pogled i poterao Miga u galop.

Posle nekoliko minuta, grad Mun se izgubio u blagoj iznaglici.

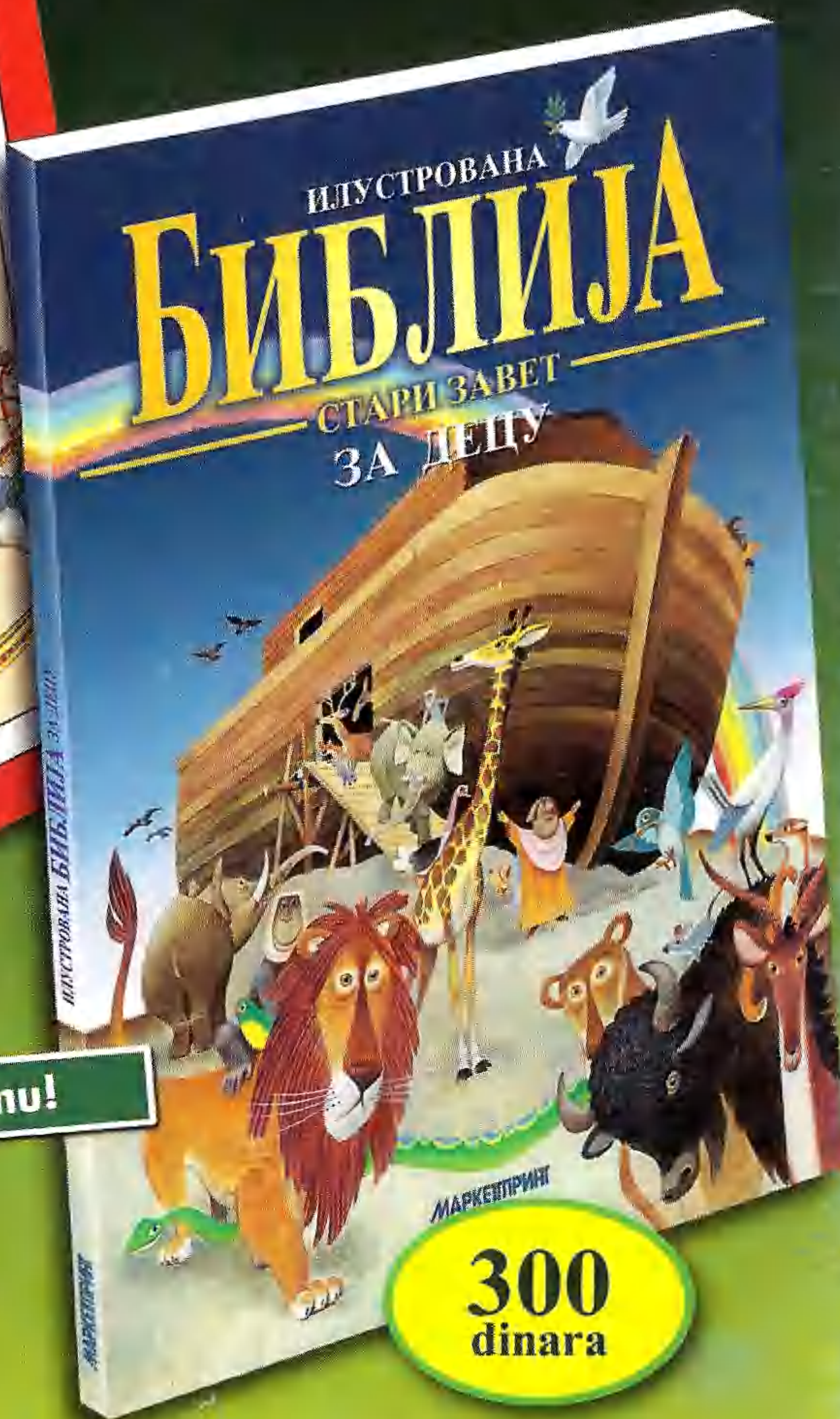
KRAJ

MARKETPRINT

300
dinara

Poštarina uključena u cenu!

300
dinara

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00429

